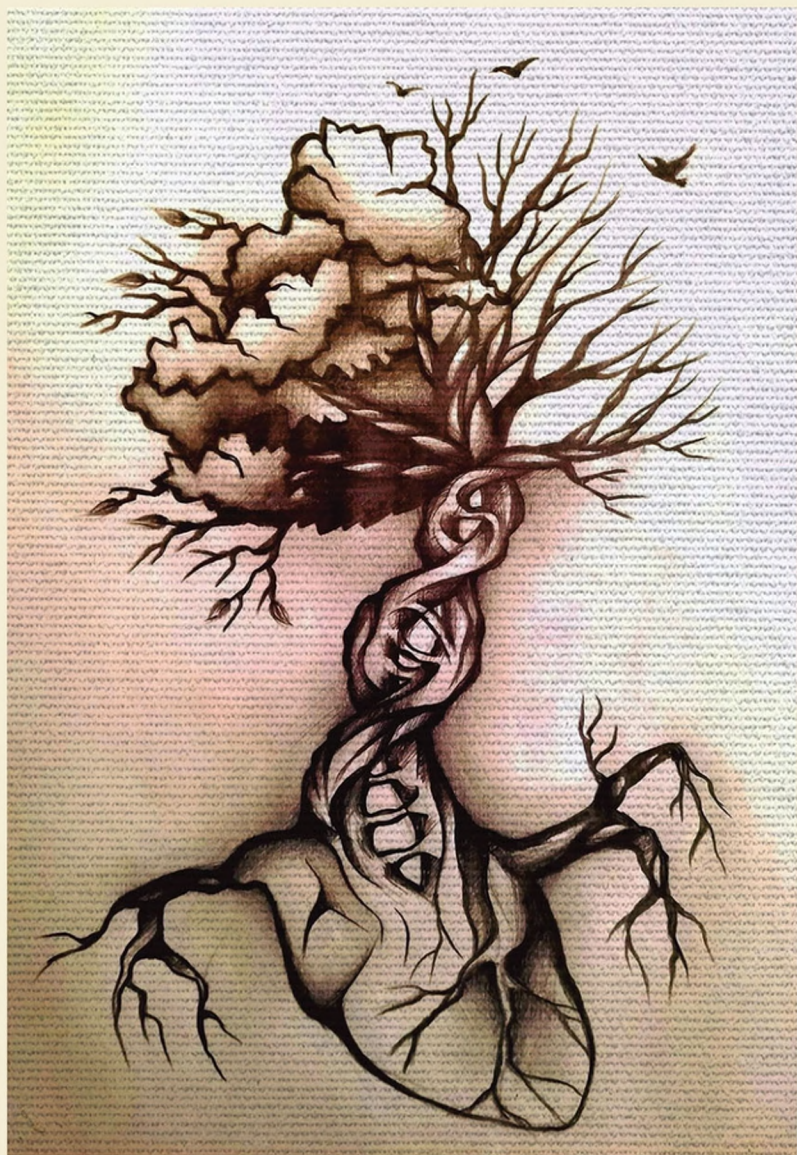


Kutasi Horváth Katalin Fonódások



Kutasi Horváth Katalin Fonódások

Kutasi Horváth Katalin

Fonódások

2020

© Kutasi Horváth Katalin 2020

Felelős szerkesztő: Bakos József

Szöveggondozás: Bakos József

Borítóterv: Holnap Magazin Kiadó

Borító, grafika: Somogyi-Deák Mercédes

<https://tintaminta.blogspot.hu>

© Minden jog fenntartva!

Felelős kiadó: Bakos József – Holnap Magazin

E-mail: holnapmagazin@gmail.com

www.holnapmagazin.hu

Nyomdai munkálatok: RB-Bindex Kft., Miskolc
Megjelent 27,4 A/5 ív terjedelemben, 163 oldalon

Kutasi Horváth Katalin

Fonódások

Előszó gyanánt

Kiszakadva című, első verseskötetem megszületése még engem is meglepett, annyira a prózára voltam ráhangolva, mikor eleinte pennát fogtam a kezembe. Még a második, a Levelekkel hullok című verseskötetem világra jött is megdöbbenett egy kicsit, nem is azért, mert leírt gondolataim olykor ritmikus, rímes prózává alakultak, nem is azért, mert meglegyintettek: vegyem már észre, hogy ők igaziból versek, s ennek megfelelő formát adjak nekik, hanem azért, mert egyre többször és mind gyakrabban tették ezt, s feltűnő módon elszaporodtak, egy újabb kötetnyi formálódott belőlük bennem...

Most pedig négy novelláskötetem mellett már a harmadik kötetbe rendezhetem újabb verseimet, s be kell vallanom: jóval kevesebb prózám született az utóbbi időszakban, a novellák és a versek aránya bizony megfordult! A szárnyaló idő az oka ennek? A fájdalmasabban és töményebben megélt valóság? A nyílt pályázatok, a Verslistán folyó, írásra serkentő játékok jellege hozta ki belőlem a változást? Hisz soha nem határozom el, milyen formában fogok írni, a téma, s egy hirtelen ötlet, ihlet vezeti tollam, szinte mindig önműködően!

Az itt olvasható versek többsége a Barátok Verslista Szó-Szövő, Hangulat-képek, Asszociáció, Szófelhő, Akrosztichon, Válaszra méltató, Alliteráló, Bölcselmélkedés, Szó-dekázó és Ellen-tétek című játéka, valamint különféle pályázatokra kéredzkedett elő lelkemből, van, amelyik a Holnap Magazin által szervezett versíró kurzus eredményeként született meg, de van, amelyik csak úgy, minden külső behatás nélkül, és olyan is van, ami utánérzés, variáció egy témára... Mint ahogy a címmel ellátott versek mellett megjelenő cím nélküli apevák is.

Miért lett „Fonódások” a kötet címe? Egyszerre több dolgot érzékelek, egyidőben sokféle élmény és gondolat kavargok bennem, s ezek a benyomások, a tudatomba hatoló képek, homályosabb, ösztönösebb, sokszor körvonalazatlan, vagy éppen nagyon is tudatos gondolatfoslányok, kikristályosodott emlék- és ismeretdarabkák, érzékhátások sajátosan összefonódnak belső világomban, úgy, hogy olykor magam is meglepődöm, néha pedig kifejezetten örülök a felmerülő, elfeledettnek hitt emlékeknek, párhuzamnak vagy ellentétnek, felismerésnek.

Tudatomban annyi minden elraktározódik, és akár évtizedek mélyéről képes az a valami nemcsak előbújni, de erőteljesen hatni, s egy másik – időben és térben máskor megélt, tanult, tapasztalt – élménnyel, adattal egymásba csavarodni, egy érzést felerősíteni, de sokszor még új összefüggésbe is helyezni!

A Kortárs Magyar Irodalom által kiírt Tömegközlekedés című pályázat kapcsán villant be gondolataimba a fonódó villamoshálózat kifejezés, erről pedig a csatlakozások, lemaradásaim, várakozásaim, a kimaradó vagy a pótlásra szoruló járatok, a megtett utak, na és persze az utazás során megélt benyomások, hangulatok, kellemes vagy szorongást keltő élmények jutottak eszembe.

DNS-ünk szerkezete is kettős csavar fonódása, életünk is egy örök utazás, szó szerint és szimbolikusan is, és mennyi minden és mindenki fonódik benne össze! Mennyi baudelaire-i kapcsolat! És ott vannak Radnóti szavai: Gyöngé növevényként rákúszhatunk az erősebb fákra...

Remélem, minden olvasó felfedez verssoraimban is, hasonlóan megélt dolgaink között is fonódásokat, s lelkeink pár pillanatra szép fonatként egymásra találhatnak:

Kutasi Horváth Katalin



EpigramMAI morál

Rákattintok Word ikonomra, drága barátom!
Billentyű felesel, zord monitor hunyorít.
Ám ha a villamoson majd meglep hirtelen ihlet,
Vádlón kérdezem én: Hol van a kis noteszem?
Merre van édes pennám? Moccan az ujjam, kérlel,
Elszelel eszmém, jaj, hadd rójam le, mi bánt!

KövetELŐZÉS

Hadd írjak, kérlek, ne ragadd el a tollam még ma!
Itt toporog már rengeteg nyugtalan vágyam régen,
Nem várnak meg a rímek, képtelenek nyugalomra:
Versfőért kiabálnak, fülemből zihálva a taktust...

ÚtkerESÉS

Azt hiszed, elmenekülhetsz? Merre is indulhatnál?
Bárhol rád vicсорít Esztelen Érdek úr.
Értelmetlenül űz majd vissza a kényszeres útra,
S tétkozló fiaként próbálsz megtérni majd?

ÁlMAIm

Meddig száll még sóhajom fellegek árnyán úszva?
Hallja a tátrai ég? Hány patak ontja dalát?
Visszajutunk még szép szerelem csúcsára vajon?
Őrizhessem hitem, hagyd nekem álmaimat!

ValloMÁSok

Az én vallomásom nem is szólhat másról
– Túlon túl szeretem, tán ez is szerelem –,
Mint a természetről, s az erdőjárásról,
A vándorlélekről, a rideg tényekről.

A természet ölen ringatóznék egyre,
Lepke szárnyán szállnék, meg soha nem állnék,
Szellő sóhajtásán érnék fel a hegyre,
A végtelent látnám, a múlandót szánnám.

Hogyha fenyő lennék, tobozokat szórnék,
Szitkok helyett eső, na és hangyaleső
Kopogtatna hozzám, s csak igazat szólnék
Békésen nyújtózva, soha nem túlozva.

Szeretem az erdőt, muzsikálnak fái,
Hogyha köztük járok, békére találok.
Ismerősként néznek huncut madárcáái;
Levelek zizegnek, kis hangyák tipegnek.

Megzörren a haraszt, hiszen a szél fújja,
Mocorog az avar, micsoda zűrzavar!
Néhány süni cammog, a gombákat túrja,
Mókus ugrik tova. Nézz csak oda! Hova?

Lekéstél már róla, felszaladt a fára.
Nem voltál szemfüles, az odú is üres,
Lépegess csak szépen, fel, a hegy ormára,
Nem jön az le hozzád, ilyen a te formád!

Megtisztul a tüdőd, lélegezz jó mélyen,
Könnyebb lesz a lelked, akárhogy elrejtet,
Hiába gondolod: „Na most nekem végem!”
Örömmel kapaszkodsz, célodhoz ragaszkodsz.

Fölmászol a dombra, körül nézel akkor,
Végtelenség ölel, a hegyoldal zöldell;
Addig járd az utat, míg eljön az aggkor,
Ki tudja, meddig jutsz, pláne, hogy majd mit tudsz?!

Használd a napokat, túl hamar elfogynak,
Örökítsd meg őket, a békeidőket,
Ne menekülj soha, hisz úgyszólván elfognak,
Behálóz az idő, a fű is majd kinő...

Hogyha el is tűnsz majd, tán beszélnek rólad,
Nem dicsérnek, szidnak majd rokonaidnak,
Helyreáll majd végre a megbecsülésed,
Rájönnek, ki voltál, s mennyi terhet toltál.

Befogad a humusz, magvak keringőznek,
Pernye száll csokrodra, madár ül bokrodra,
Tölgyfád gyökerénél nyulak elidőznek,
Felhők gyülekeznek, gyíkok hűledeznek.

Megújul az erdő, ha elolvad havunk,
Van, ki meg is érti, akárhogy is félti,
Elsuhan az éltünk, ám itt marad szavunk,
Lesz, ki ízlelgeti. El is híreszteli?

Felfedezésre vágyva

Ha hirtelen megkívánnád
vágytól telt ajkam,
ha egyszer csak úgy,
váratlanul vonzana
büszkeségtől
dagadó mellem,
ha tekintetteddel bejárnád
nemcsak a vállam ívét,
de combom és bokám táját,
ha szoknyám bármely ráncán
szívesen elidőznél
álmodozó szemeiddel,
akár csak néhány pillanatra,
ha átvennéd derekam
ringatózását
szelíd mosollyal átszellemülve,
átadva magad ösztöneidnek,
ha jönne a kényszer,
hogymegölelj, anélkül,
hogymegtervezné,
ha felülkerekedne a mámor,
miközben elvesztenéd a kontrollt,
s önműködően indulna
minden ujjad,
hogymegfinoman megérintsen,
s csak lúdbőr lenne a válasz
oda és vissza,
és már-már fájna,
hogymegállj, ott,
éppen azon a ponton,

na, akkor találánánk
igazán egymásra,
nemcsak a szavak,
de a testbeszéd szintjén,
s érnénk a fellegekbe,
hisz oda juthatnánk végre,
csak engedni kéne,
el kéne fogadni,
hogy neked is jár,
hogy igen, te is lehetsz még boldog,
csak lazíts,
halld meg
ne csak a szívünk dobbanását,
de azt a mámorosan megindító
furcsa belső hangot,
mely szólít a nagy kalandra,
hogy felfedezzük, mi közös,
hogy elfeledjük,
ki meddig tart,
s hol kezdődik a másik,
hisz miért ne lehetnénk egyek?

*Szél
játszik
hajammal.
Bár te lennél,
s összekuszálnál!*

*Ha
hattyú
képében
megszeretlek,
hattyúvá válok.*

Másodvirágzás

Nem röptünk még
együtt sohasem.
De ha szétnéztünk
a hegyek formás lankáin,
máris felszálltunk
a mában, a holnapban,
lélekben összekapaszkodva,
s mindig a tegnapba
zuhantunk vissza,
szégyenlősen, mezítelen
testtel széttárulkozva,
hol nem lehet mást,
csak remélni,
a fojtott vágyak közt
henyélni,
de amint
egyre több a ma,
és egyre kevesebb
a póre holnap,
annál kilátástalanabbá
és ruhátlanabbá válik
a tegnap is,
pedig benne rejlett
a sok ma,
ám idővel
már lefoszlott róla
a holnap gúnyája.

Miért nem mered hát
átadni magad
a kínálkozó esélynek,
miért nem engedsz teret
magad elől is titkolt
buja érzelmeidnek,
hisz éppúgy elszelel
minden pillanat,
ha bájait félted
takargatva,
a ráncok
csak szaporodnak rajta,
s mikor lerántanád
a leplet végre,
azt hiszed, jól tetted,
hogy soha
nem lebbentetted fel,
pedig egykor
nagyobb örömet
leltél volna benne,
ha nem vagy
ennyire szemérmes.

Igen, meglelt volna
jutalmad,
ha leszakajtod
a hamvas gyümölcsöt,
ha megsimítod a bimbót,
ha hagyod, hogy
gyűljön a nektár, s illatát
szégyenérzet nélkül
szívod felszabadultan,
szorongást nem ismerve.

Tán késő.
Megfonnyadt,
ami szép volt,
de éled,
mint életre kel
a száraznak tűnő kóró,
ha szél fuvolázik rajta,
s ha egy kis éltető nedvet
szívhat magába...

*Ha
szeretsz,
szabadon
engedsz néha,
hogyan visszavárhass!*

*A
tűztől
tartottam.
Jobban perzsel
szerelmed lángja.*

*A
patak
kacagott,
énekel is,
szerelmet zengett.*

*Bár
lámpa
lehetnél!
Lekapcsolnám
gyönyörű fényed...*

*Zöld
hályog
telepszik
két szemedre,
gyanúd növeszti.*

*Már
hangol
a ködkürt.
Villám fénylik
szembogaradban.*

Ódánk

J. A. szel(lem)ében

1.

Miattad vált oly izgalmasan széppé
a tátrai erdő.
Ha arra járok képzeletemben,
most is ott vagy velem, a sziklafalon.
Érzem a könnyű szellőt,
mely simogatja az arcom.
Vagy te simítod meg lágyan,
hogy megremeg ajkam,
s bizsereg emlőm?
Szeretem ezt a csendet.
Mint József Attila,
a hegyek sörényét nézzük együtt.
Magamat látom jönni az úton,
szépen utánad,
bizonytalanság fodroz
a jövő vizén,
mosolyom most már bágyadt,
de tiszta,
átfolyik, s fennakad
rajta a lét ilyenkor.
Nevetni nem felejték,
de mélyebb a ránc
az ajkam körül.

2.

Szeretem én a szerelmet,
de igazad van, Attila!
Szívem mély üregében
cselt szövöget, igen,
s fondorkodik még néha,
ám megragadom
a mindenséget.
Más ez a vízesés,
mint egykor
a Táttra erdejében.
De fülemben szép robaja,
s nem tompul ereje.
Szeretném visszatérve
világgá sikoltani,
mit érzek,
de szelíden várom,
mikor súghatom újra
ellágyulva fülébe annak,
ki felkeltette bennem
e különös érzést!

3.

Szeretem féltőn, mint anya gyermekét,
mint barlangnak sejtelmes mélységét,
mint a fényt, ha riaszt a tátongó sötétség,
mint a szenvedély lángját, ha nem nyomja el,
ha hagyja, s míg ereje van, hogy égjen.

Őrzöm mosolyát, minden szavát, mozdulatát,
minden morzsát, mit akár öntudatlanul ejtett,
beleivódtak gesztusai az emlékeimbe,
kitölti életem mindaz az aggodalom,
mit iránta érzek, s mit lelkemben őrzök.

Hányszor vonultak zörögve
azok a gyönyörű pillanatok,
hányszor idéztük együtt
Esthajnalcsillagunkat,
S bár hittük: beteljesülhet vágyunk,
ha hallgatunk róla,
s csak szemünkben csillog,
ott maradtunk mi
minden patak dalában,
s bár fülelünk,
nem hallhatjuk a régit,
mert megváltozott már minden.

4.

Hát miféle anyagok vagyunk,
hogy ennyire keresztbe metszenek minket,
s csak képzeletünkben,
mint valami tünemény,
járhatjuk át a semmiség
szétfoszló, illanó vágybirodalmát?

Szálljunk hát alá végre
egymás lelkének rejtelseibe!

Remegnek ujjaid, vibrálsz,
kínlódva rázkódsz olykor,
reszket az elvesztés fájdalma benned,
féltőn nézem egyre vékonyabb tested.
Izmod ugyan még feszül karodban,
de elvékonyodik lelked, beesik arcod,
löttted a fáradt anyag, csak legyintesz.

Nem mered magad odaadni,
félsz, hogy nemcsak önmagad tárod fel,
de ezzel elveszítesz engem,
s gyomrodat görcs szorítja,
csomóba rándul újra meg újra,
csak akkor nyugszol meg
néhány pillanatra, ha alszol,
s elfeledkezel a valóságról.
Lecsitít öntudatlanságod,
s ilyenkor szabadon simítom szőröd,
mi melleid lankáján göndörödik,
és szeretnék így maradni,
mert hagyod, hogy halljam
újra szívednek dobbanását,
s hogy bújjak, anélkül,
hogy megijednél,
és szabadulni akarnál.

5.

Dadog a létünk,
s egyre többször várod a végét,
s ez éppúgy rettent engem,
mint téged, hogy túl soká
várat magára.
Hiszel a földöntúli létben?
Hiszed, hogy ott majd újra
egymásra találunk?
(S hogy aggodalmak nélkül,
őszintén feltárulkozva,
mint kíváncsi, tapasztalatlan szeretők,
együtt járjuk majd ismét
nemcsak a tátrai csúcsokat,
de lelkeink legrejtettebb zegzugait?)

6.

(Mellékdal)

(Szeretnék nemcsak veled lenni,
de igazán hozzád utazni,
S hallani azt is tőled, mit nehéz
még magadnak is beismerni!

Szeretnék gyengéden megfürdetni.
Lemosni mindenhol tested, lelked.
Szívesen megszabadítanálak, ha hagynád,
minden szégyellve eltitkolt félelmedtől!)

Még
mindig
elpirulsz,
hogyha látlak,
ezért szeretlek.

Ha
szeretsz,
szabadon
engedsz néha,
hogy visszavárhass!

Te
tettél
egyszerre
szeszélyessé,
szórakozottá.

Így
nehéz
a munka,
szakad a szál,
te jársz fejemben.

Oszladozva

Úgy nézünk egymásra,
mintha szétfoszlanánk egyből,
s megsemmisülésünk is
csak néhány pillanat,
mert felhőbodor-énünk
vágyakozva sóhajt,
de lelkünk már szétoszlik,
mint füstgomolyag.
S bár megvilágít minket
még az alkony pírja,
s kiszáll sóhajtásunk
a fellegek közé,
rávetül az árnyunk
szerelmünk drótjára,
fogódzkodhatunk,
hisz görcsünk merevül.
Ha odabújok hozzád,
megkurkászlak lágyan,
ne repülj el tőlem,
hadd érezzelek,
ha már rád találtam,
hiányoznál nagyon,
hadd fodrozza egybe
tollunkat a szél.
Mióta vándorlunk!
Meg kéne pihenni,
zivatar lesz, érzem.
Hol a fedezék?

Sárgarigóval szálllok

Elsuhogott már délre,
Füstöt eresztve a szélbe,
Színarany erdei pompát
Látott és hegyek gyomrát,
Zakatolt, egyre csak vágyta,
Hogy visszatérjen a mába,
Emberi alakot öltön,
Ne legyen semmi se kölcsön,
Hadd legyen boldog végre,
Hadd emelje az égbe
Édes, pici porontyát,
S ne járassák vele a bolondját...
Inkább a csengőt rázza,
Mint önmagát magyarázza.

Diófát ültet az alkony,
Már nem olyan üres a balkon,
Sárgul a levél széle,
Mégis van még esélye,
Gyümölcsöt teremhet ága,
Beteljesülhet a vágya,
Nem gurul zölden a sárba,
Éretten kerül kosárba!

Elszállnak újabb évek,
Megfogyatkoznak a vének,
Sárgarigóval szálllok,
Egyre könnyebbé válok.

Vonatfütty hasít a szélbe,
Új felszállót remélve...

Szélvihar után

Csókjaink íze fanyarrá vált,
Rátelepedtek az évek.
Szúette fenyők csonkjain
Döbbenten pihen a szem.
Riadt szajkók harsognak,
Hisz árnyékkal terhes a lét.
Homályos sejtésem csalfa,
Puha fűvön süppedő vágy.
Fülemen hódara pattan,
Ködben a féltés vigyáz.
Tücsköket ringat a szellő,
Hol vihart támasztott az ég,
Recsegve, ropogva hátrált,
meghőkölt, aki csak élt.
S bár elnyugodott az erdő,
Letarolt hegyoldal sír a helyén,
Nem dicséri a felhőt a napfény,
S a patak sem csobog derűt,
De füzikék serege éled,
S nektárjuk megédesít
Mindent, mit szívünkben őrzünk,
Bár előttünk már a vég.

Az
ujjunk
összeért,
megbizsergett
valami bennem.

A
hídon
megálltunk,
megkívántuk
egymásnak csókját.



Életbuborékok

Ó, milyen szép üveg! Anyám palackozta?
Mennyi pezsgősüveg ment át a kezén!
Budafokhoz kötötte a pezsgőpincészet,
S a Törley Józsefnek emelt szép kastély.
Mauzóleum nőtt már kertje magasába,
Anyám meg címkézett pincéi mélyén.
Etyeki boroknak áldomása támadt,
Orfeumok, bárók kínálták kegyét.

Életem töltöm most e pezsgőspohárba,
Nézzük, épp milyen buborék száll fel!
Ez itt a születés szakrális kis pontja,
Könnyednek tűnik, ám fájoan nehéz.
Szeretetben fogantam és örömmel vártak,
Átszakadt a gát, s nagy fájdalom ölelt.
Rám mosolygott mégis édesanyám arca,
Leküzdötte miattam a roppant szenvedést.

Ez a másik buborék gyermekkorom burka,
Felhőtlenül nyiladozik köröttem a rét,
Önfeledten szaladok a Vencel-kert fái közt,
Táncra perdül boldogan a gond nélküli lét.
Mintha a sok buborék pöttyös ruhácskámát
Idézné most vígan lelki szemeim elé,
Hajamat szárítom a forró napmelegben,
Lábamat lóbálom, s ott a hintaszék.

Iskolás emlékek szállnak most meg sorban.
Eső cseppje? Könny? Vagy síró nevetés?
Egy ablakon peregnek? Vagy tán az arcomon?

Ott látom én őket már a pezsgő tetején.
Elcsattantak éppen úgy, mint az első csókok,
De új emlékek jönnek, ha forr a buborék:
Latin szavak csendülnek most éppen a fülemben,
Vagy a mámor pezseg bennem rendhagyó igét?

Hallom, ahogy kiált Hannibál a múltban,
Szállóigét bugyog a sok megidézett kép,
Egy-egy bölcs tanárom pezsdül a pohárból,
S felveszi a buborék mindnek hangszínét.
Mennyi arc vetül most a sok buborékra!
Mennyi gyermek arca villan most elém!
Mind ott ültek előttem, tanítottam őket,
Míg tanáraink figyeltek, s költöztek belém.

Új bugyborékok keletkeznek folyton,
Megújhodik egyre a pezsdülő remény,
S ha kiürül netán éltem poharából,
Tán maradt az üvegben, s újra töltök én!
Ha kifogyna végleg a pezsgő világomból,
Tudomásul veszem, hisz színes volt a lét,
Tartalmas és szép is, persze, hogy nehéz is,
Így elfárad az ember, s meghajtja fejét.

De tovább pezseghet másnak italában,
Megjelenhet arca egy buborék falán,
Megemlíti majd, sőt, meg is hallják talán,
Mert ki tudja, hány üveg őrzi majd szavát!
Tán anyám palackozta egykor két kezével,
Hisz annyi pezsgősüveg átment a kezén!
Felszállhat a mámor, elfogyhat a pezsgő,
De nem változik semmi a világ jelmezén!

Egykor

Mikor megszülettem, egyszerűbb volt minden,
Akárhogy szép voltam, bárhogy állt a tincsem.

Finom melegséget éreztem, ha szoptam,

Kezemet, lábamat az égnek tartottam.

Vígan kalimpáltam, örömmel nyújtóztam,

Megráztam csörgőmet, karomat nyújtottam,

Gőgicséltem, sírtam, ha fájt, ha hiányzott,

Magához szorított, féltett, úgy vigyázott!

Megéreztem mindig, mikor rám mosolygott,

Kisütött a nap is, bár felhő gomolygott.

Gondomat viselte, szükségem kereste,

Csupa önzetlenség volt mindegyik tette.

Ringatott, tanított, dédelgetett egyre,

Anyám megigéztem, s ott volt egyetemben.

Hittem én a jóban, kíváncsian néztem.

Bíztam az asztalban, bíztam én a székekben.

Bátran támaszkodtam, örömmel felálltam,

Hogyha rosszat tettem, azonnal beláttam.

Bár huppantam néha, az csak javamra vált,

Akkor is, ha hosszan, ha túl sokáig fájt.

Lassan megismertem, milyen ez a világ,

Láttam a hibáit, s a férget, ami rág.

Ahogy nőttem szépen, ahogy cseperedtem,

Kinőttem a ruhám, megőriztem kincsem:

Egy-egy kavics, kagyló, csigaház vagy lúdtoll

Örömömre szolgált, felvettem az útról.

Homokot tapodtam, várat építettem,

Ahogy épp tartotta huncut úri kedvem.

Imádtam a vizet, ha lehetett, úsztam,
Ha tehettem, akkor fára is felkúsztam.
Szerettem a tollast, meg a pöttyös labdát,
Nem állítottam én senkinek se csapdát.
Csúzlím is volt, igen, na meg úszógumim,
Görkorcsolyám, pecám, s elhagytam a cumim.
Pingpongoztam sokat, kirándultam néha,
Rájöttem, hogy ki bölcs, s ki az, aki léha.

A felnőttek ritkán értették csak bajom,
El voltak foglalva, nem értek rá nagyon,
Felszíneseek voltak, mindig csak siettek,
Minket, gyerekeket hányszor kinevettek!
Sokszor hitték, hogyha szépen csendben vagyunk,
Nem történhet akkor semmiféle bajunk,
Pedig ez volt a jel, hogy figyelni kell ránk,
Amikor rájöttek, hát dicséret nem járt...
M megbízhattak bennem, nem csináltam botrányt,
Mégsem kaphattam meg a biciklikormányt.
Szeretve féltettek, forgalmas a város,
Nyugodtabb a Duna, ott volt nekem Háros.

Tanultam magamtól, sokszor megfeleltem,
A sulit rám hagyták, hát békére leltem.
Bennem megbízhattak, szabadon döntöttem,
Elképzeléseim formába öntöttem.
Tudtam, hogy mi leszek, nem is szóltak bele,
Habár túl messzire nem jutottam vele.
Boldog gyermek voltam, tán az is maradtam,
S ezt a szép kis képet nemcsak úgy faragtam,
Így volt, emlékezem, bennem él a szépség,
Vidám, szeplőtelen gyermekkori térség!

Ellentételezések

Gyermekkoromban ugyan
rövidebb volt az árnyékom,
de hosszabb volt minden út,
mire rávetültem.

Gyermeknek
kevésbé tudtam
elrugaszkodni a földtől,
ha ugrálni támadt kedvem,
de jobban el tudtam
szakadni a valóságtól,
ha kirándulást
szerettem volna tenni
a mesék birodalmában.

Kicsinek nem tudtam
olyan messzire nyúlni,
ha valamit
el szerettem volna érni,
mégis több mindent
megkaptam.

Most hiába érek el messzebb,
sokszor csak a semmit markolom.

Mennyivel kisebb
erőt tudtam kifejteni,
mégis több mindent
megmozgattam!
Mennyivel több erőfeszitésembe
kerül most az a kevés,
amit még sikerül
kierőszakolnom a Sorstól!

Gyerekeknek milyen
csodálatosan messzinek tűnt
akár az utcánk vége is,
és mennyire nagy kalandnak
egy rokonlátogatás!

Lassan újra
ugyanolyan hosszúnak tetszik
az utca vége,
mint amikor futottam
apró kis lábaimmal,
piciny kis locsolókannámmal,
mint most,
hogy egyre nehezebb a járás,
s nem hajlik rendesen a térdem.

Mikor kisgyermek voltam,
olykor rá voltam szorulva
a felnőttekre,
mert nem ismertem még
a betűket,
ám lassan
újra segítségre szorulok,
hisz szemem romlik,
s már nem tudom úgy
falni a könyveket.

Jó, ha ki tudom olvasni
a számlákat,
melyeknek létezéséről
kisgyermekként talán
nem is tudtam,

mert a melegvíz, a villany
akkor még maga volt a csoda,
a gyufa vagy a gyertya fényénél
kínálta magát este az árnyékszék,
vagy ott volt vödör,
mikor kinőttem a bilit,
a zománcos lavór pedig
a nyomós kúttól remélt vizet,
de még jobban örült,
ha nem hiába ácsorgott
mellette a gázpalack,
inkább megadta magát
a sparheltnek,
ki boldog volt,
hogy végre felhevülhet.

Mikor kicsi voltam,
volt egy szeles utca,
és a sarokházra azt hittem,
az az Északi-sark.
Volt, hogy titokban
kimásztam az ablakon,
és virágot szedtem,
pedig kimehettem volna
az ajtón is,
de így izgalmasabb volt.

Ma már az egész világot
kinevezhetném Északi-sarknak,
hisz az emberek annyira ridegek,
és milyen kegyetlen szelek fújnak
olykor körülöttünk!

Egyszer majd örülök,
ha ki tudok bicegni az ajtón,
vagy ki tudom nyitni az ablakot,
hogy beszívhassam a virág illatát,
hogy felidéződjön bennem
az az önfeledt öröm,
ahogy a mezőn
annak idején
felszabadultan hemperegtem,
s lekötött egy katica,
egy csiga vagy egy bodobács.

Akkor mertem piszkos lenni,
mert a szívem tiszta volt,
de tudom,
felnőtt módjára
kellene viselkednem,
nem lenne szabad
bepiszkítani a ruhámat,
de annyian próbálják
bemocskolni a lelkem,
s én inkább
annak tisztaságát
szeretném megőrizni.

Szeretnék ugyanolyan
ártatlan szemmel nézni
arra a világra,
melyben lerövidültek
és beszűkültek,
járhatatlanná váltak az utak,

melyekre már
hosszabb árnyékom vetül,
hisz magam is
magasabbról szemlélem.

Az árnyékom,
amit megnyújt a kétely,
a bizonytalanul kapálózó,
a fenyegetően hadonászó
sötét rémek karja is,
akiket már nem úz el az alkony,
de megsokasodnak az éjben,
és nem segít az,
ha felkapcsolom és úgy hagyom
a villanyt,
hisz nem vagyok már
az a gyermek,
aki voltam,
s hitt abban, hogy
elmúlik a baj egyből, ha
odabújjik szülei mellé.

Ám gyermek maradtam mégis,
aki szeretné, ha mindez
még lehetséges volna,
de felnőttem,
s próbálok úgy viselkedni,
hogy ezt el is higgyék rólam.
Mikor gyermek voltam,
nem kellett úgy tennem,
mintha gyermek lennék,
mert anélkül, hogy ezt
eljátszottam volna,
mindenki tudta.

Mikor gyermek voltam,
gyermek lehettem,
De felnőttként
nem lehetek teljesen
önmagam...

Bár
gyorsan
felnőttem,
tudok látni
gyermeki szemmel.

Ha
gyermek
szeretnék
lenni végleg,
mondd, mit kell tennem?!

Te
kislány
maradhatsz,
anya-testben
ártatlan jóság.

Már
megint
elbújtál?
Nőj fel végre,
állj velem szembe!

A
világ
hangyányi
fészek, s benne
az ember pöttöm.

Kis
bimbó
koromban
nyílni vágytam.
Elvirágoztam...

Szárnyakat igéztem

Mikor gyermek voltam,
Ártatlanul néztem,
Táncoltam, s a malacra
Szárnyakat igéztem.
Tisztább szellő fújdogált,
Kékebb volt az ég is,
Nem égetett úgy a nap,
Sárgább volt a hérics.

Ráértem a világra,
Értem volt itt minden.
Nem rejtette titkait,
Feltárt minden kincset.
Mire kíváncsi voltam,
Megtapasztalhattam,
Hogyha várat építettem,
Még homokból raktam.
Besároztam magamat,
Ma már más dobálja,
Nem moshatom tisztára,
Nincs meg a morálja.

Felkaptak és dédelgettek,
Feltárult a mese,
Képzeletem nyitva volt,
De álmom esélyes-e?

Nagyobb volt az asztal,
Magasabb a szék,
Milyen finom kenyeret
Sütött még a pék!

Vastagabb volt a papír,
Tartósabb a játék,
Ragasztott a ragasztó,
Megvolt a jó szándék.
Nem szaladt a harisnya,
Felszedték a szemet,
Ölbe kaptak minket egyből,
S átadták a helyet.

Beszélgettek egymással,
Tisztelettel szóltak,
Önzetlenül segítettek,
Tán fel is karoltak.
Türelmesen kivártak,
Tudtak szólni s kérni,
Ellestük a mintákat,
Hogy kell szépen élni.

Görkorcsolya, gumi,
Tollaslabda, hinta,
Tipi-topi, kártya,
Gyurma meg a tinta,
Roller vagy bicikli –
Csupa-csupa kaland,
Nem könnyű belátni:
A technika halad.

Fogtunk, tapasztaltunk,
Elestünk, felálltunk,
Nem volt virtuális,
Csak valós világunk!
Futottunk, szaladtunk,
Sőt: fára másztunk,
Nem voltunk cukorból,
Nem bántuk, ha áztunk.

Jártuk az erdőket,
Szagoltunk virágot,
Szétfújtuk a pitypangot,
Ilyet még ki látott?!
Kutyatejből fontunk
Fejünkre koszorút,
Közben énekeltünk –
Vidámat, szomorút.

Számháború tarolt,
Gólya vitte fiát,
Körjátékban álltunk,
Választottunk királyt,
S ha katonát nem adott,
Akkor szakítottunk,
Megmondtuk, kit kívánunk,
S labdát hajítottunk.

Kijártuk szívesen
Az ugróiskolát,
Megszereztük aszfalton
A terület jogát.
Torpedóztunk papíron,
Néha elsüllyedtünk,
Ikszeltünk és karikáztunk,
Amőbát szerettünk.

Felkeltettük Jancsit,
Mondtuk, hány órára,
Elvesztettük zsebkendőnket,
De hallgattunk Mórára.
Tyúklépésben lépegettünk,
Simizve pörögtünk,
Szabad lett a szombat,
Zöld ág bújt köröttünk.
Aranykapu nyílt,
A macska bent maradt,
Párt is választottunk,
S az idő hogy elszaladt!

Más volt minden játék,
Mint aztán a való,
Valamennyi élmény,
S mind oly hosszan ható!
Azért lettem ilyen,
Mint amilyen vagyok,
Mert így történt minden,
Így lettünk mi nagyok!

Igen, gyermekként még
Ártatlanul néztem,
Táncoltam, s a malacra
Szárnyakat ígéztem.
Szeretem a szellőt,
Figyelem az eget,
Éltessen ez a nap is
Sok boldog gyermeket!

Ariadné fonala nélkül

Nem tudom, hogy hova vezet ez az ösvény,
De egyfolytában kérdéses a sérülékeny lét.

Muszáj lenne pedig kipróbálni végre,

Mert elkopik a mezsgye,

Vadvirág hajol,

Benővi a kacérkodó,

Ám vadorzó rózsa,

Felsebzi az álmom,

Rozsdás lesz a fű,

S elfeledik lassan,

Mi volt az a vércsepp,

Miért is könnyezte eső arcomat,

Próbálta a szellő meg-megcirógatni,

S lágyan dúdolgatta

Kedvenc dalomat.

Lehet, hogy magamhoz

Vezetgetett volna,

Ha nem terelem

Utamból

Az ördögszekeret,

Elnézhetnék bátran a lehetetlenbe,

S visszafordulhatnék,

Ha ijeszteném magam,

De mi a garancia,

Hogy eljutnék énhozzám,

Hisz kanyargósnak, csalfának

Látszik ez az út,

De ha félelemből megtorpannék újra,

Már megint nem tudhatnám, hogy hova vezet?!

Kacskaringózás

Szöget ütött a fejembe,
De nincs nálam kalapács,
Most hogy verjem ki belőle,
Ami bosszant, s egyre bánt:
Nem jár erre az én buszom,
Van helyette annyi más:
Biciklisáv szépen festve,
S zajosabb, mint négy kohász,
Ha felöntött a garatra,
S nem érzi, hol a határ,
Ha már szép az utca pizska,
S a galamb, mi arra száll,
Mind-mind egy-egy remek ötlet,
Elröpült, s hogy merre jár,
Logikát ne keress benne,
Ha a fejed tetejére állsz,
Akkor is csak szögfüggvénnyel
Boldogulhatsz, de mi az?
Ki emlékszik éppen erre!
Hogy te se?
Sovány vigasz,
De ha egyszer megindulok,
Odajutok, avagy nem,
De ha mégis megérkezem,
Csodálkozni fogok tán,
Visszatértem a múltamba,
Amikor még várhattam,
Előbb-utóbb fölszállhattam,
Bár luftballon nem voltam,
Könnyűvé vált a föld nekem,

De még nem költözöm oda,
Alulról szagoljak mégis
Mindenféle ibolyát?
Hogyha földobom a talpam,
Akkor mindegy, hogy hol jár,
De azért a csuklós busszal
Utaznék még föl-alá.
Boszorkaként megidézhetsz,
Minden kotyvalék hat rám,
De azért ne törjél söprűt
Pálca helyett felettem!

Rég jártam itt...

Vizenyős szemekkel nézek,
Megváltozott az utca.
Kicsit sem ismerős már,
Idegen, üres az emlék.
Könnyűnek hittem múltam,
Boldogságomat úzom,
Nem érek én a nyomába,
Közömet megtagadja.
Csalárdnak mégsem tartom,
Radírozgat unottan.
Fölöttem ablakok nyílnak,
Nem értik, mit szemlélek.
Nyugtalan keresgélek,
Harminc év távlatából.
Nem értem, mi történt itt,
Bíznám a képzeletre...
Nem hozza semmi vissza,
Elviszi messze a század.

Kelenföld

Mit is nevezzek szívem csücskének?
Tétényt, hol értelmem ébredezett?
Budafok lehetne éppilyen fontos,
A Törley-kastély szép épülete.
Az óvoda mellett több érv is szólna,
S ott van még Háros, a pecák helye.
Ám Kelenföld mégis főhelyen lenne,
Hisz itt éltem le majd' egész életem!

Gólya is kelepelhetett itt egykor,
Hisz mocsaras volt ez a lapos vidék.
Ráláttam régen a Gellért-hegyre,
De magas ház épült a konyhánk elé.
Hol kedvemre szaladgáltam gyerekeknek,
Eltűnt a mező, a pitypang tere,
Nem szól a vonat fűttye régóta,
Nincs, amin járjon már kereke...
Nemcsak a síneknek mondtunk búcsút,
Eltűnt a bakterház épülete.

Nem volt itt zebra, csak piros lámpa,
Az is csak illendőség miatt!
Forgalom sem volt, csak ímmel-ámmal,
S mily közel hömpölygött még a Duna!
Itt volt az árnyas strand is nem messze,
Itt volt a medence, itt a sok fa,
Eltűnt a Bambi, eltűnt a tábor,
Nem jár már kedvenc villamosom.

Uzsoda épült a romantikára,
Hol olajfabogyókkal játszottam én,
S hiába épült itt piac, ha kongott,
 Albertfalvára rájárt a rúd!
Megszűnt itt több gyár és focipálya,
Nem várja egy sem már játékosát.

Másmilyen volt a tónak a partja,
Feneketlen most is, és ott a gimi,
Igaz, már nem is Jósának hívják,
Azt máshol keresd, a Móricz Zsigán!
Eltűnt az egykori gomba a térről,
S máshogy vesz kanyart az újabb tuja,
 Metró is épült, szabad a gazda,
A Sas-hegy köszön a távolból Rád,
Felbolydult minden, átváltozott hát
 A pályaudvar egész környezete.

Nincs meg a Bartók, az Olimpia,
 Irodaházak nőnek csupán,
Bármerre indulok, tájékozódjak,
Mert nem segít rutin, se emlékezet!
A művház helyén most lakóház épült,
 Kultúra lett a közért felett;
 Apróvá lett a cukrászda romja
Az újonnan épült multi megett...
Soksávós út lett a mi kis utcánkából,
 De ide jövök én mégis haza,
S ha eszembe jut a Skála piac ma,
 Reklámok kópéja kacsint reám.
Fedett a vásár, ám fedetlen fővel
Tisztelgek, Kelenföld, s változom veled!

Szól a rádió!

Nem szól már az ósdi rádió,
bár hozzám azért beszél.

Idézi a közelmúltat,
száz csodáról regél.

Megperdül az emlékezet
egyik-másik gombja,
elrepül a hallgatónak
bármiféle gondja!

Olyan, mintha rád figyelne,
mosolyogva néz már,
lejárt ugyan az ideje,
mégis derűt szór rád.

Sugározza a nyugalmat,
egy letűnt kor divatját,
ezeket a szép időket
de sokan siratják!

Haja nő a hangládának,
borostyán öleli,
késő őszig aki itt jár,
bármikor fölleli.

Télen biztonságba kerül,
nehogy tönkremenjen,
visszakerül majd tavasszal,
hogy megint csak üzenjen:
a különbséget zongorázni
igen nehéz volna,

de ha ráhangolódsz mégis,
ha szíved kapcsolna,
fülbemászó melódia
szólna a dobozból,
s kimenekülhetnél
sok rideg toposzból,
hisz megoldást nem jelenthet
a technika uralma,
csakis néhány régi szép tárgy
retróforradalma.

Szertelenül

Meglátom a fákon a csókvirágot,
Érzem én a tavaszt, hiába nincs,
Őszebb a szemembe lógó hajtincs,
Nem takarja el már a túlvilágot.

Ott hagytam faképnél azt a diákot,
Ki én voltam egykor, s aki ma nincs,
Hibázott, mégis szeretem ma is,
Bár elkövetett néhány csacsкасágot!

Azt hitte, örök, mi sokáig tarthat.
Nem hitte, hogy véges, ami szertelen.
Elhitte, hogy végtelen, mi hatalmas.

Azt hitte, ki bohó, az csak esztelen.
Hitte, hogyha megtér, sokáig alhat,
Így lett halálát belátva fesztelen.

Idill

Egy fájdalom nélküli világban jártam,
Hol rám mosolyogtak az emberek!
Nem volt ott betegség, káröröm, bánat,
Megrozsdásodtak a fegyverek.
Élénken zöldellt moha és páfrány,
Mezítláb futottam boldogan.
Aranyágon csücsült ezernyi sármány,
Feledhettem véges voltomat.

Szeretet, belátás hajtott mindent,
Ez volt a csodás üzemanyag.
Könnyedén kaptam minden kincset,
Nyúltam a gyümölcseért, s ölelt a nap.
Bő termést hozott az agg diófa,
Meg is becsültük árnyékát.
Nem lett hát belőle akasztófa,
Bízva néztük a felhők játékát.

Ne hagyd, hogy szemedre port is hintsek,
Inkább egy csonthéjas vágjon kupán,
Nyugalmas, békés, oly szép volt minden,
de – jól érzed – csak álom volt csupán!

Az
ember
hangyányi,
s ha nem vigyáz,
el is tapossák.

Fenn,
magas
hegyekben,
hóvilágban
törpül az ember.



Átélném a Mindent

*„Valami mindig közbejön: létfontosságú semmiségek
Miatt halasztjuk mindig azt, mi életté tenné a létet,
Pedig adódna még idő kifogni az adott időn,
Igen, adódna még idő, de valami mindig közbejön.”*

(Baranyi Ferenc)

Ha sorba lehetne
rendezni, mi fontos...
könnyebben fékezném
az idő szekerét.
Nem érezném lényegesnek
mindazt, mi hasztalan,
nem gátolná életem
a sok-sok semmiség!
Hasztalanság kátyújába
nem zökkenne létem,
nem okozna gondot
a sárral telt gödör,
átugratnák lovaim
a mélységes vermet,
s felrepülne szekerem
a mindenség szelén.
Kifognám a patásaim,
vág tassanak messze,
felszabadult nyerítésük
áradozzon rám,
utánuk szaladnék
könnyedén nevetve,
hisz átélném a Mindent,
s hogy megszűnt az idő...

Ladányi Mihálynak

Élhettem volna gyönyörűen én is,
Szépen szóltál, igen, Ladányi Mihály!
Miért nem tettük, hisz adva volt minden,
Hát hogy nem vettük észre rögtön a csodát?
Elmentünk mellette? Szebbet kerestünk?
S közben oly sok tövis tépte egyre csak húsunk,
S míg sebünket nyaldosva magunkat figyeltük,
Nem fogott fel egy kincset sem gyatra szemünk.
Emlékképeinket pörgetve vissza
Oly nyilvánvaló már az összes gyönyör,
S mindig oly késő a felismerés...
De mily könnyű mindezt kívülről meglátni,
S míg belülről szemléljük, kapzsik vagyunk,
Szorongva félünk, hogy elveszik tőlünk,
Mit mi magunk nem mertünk
Birtokolni soha!

Még
nincsen
késő. Most
kezdj el élni
bölcs belátással!

Ha
ember
embernek
farkasa lesz,
kipusztulunk már.

Egy
gyarló
világban
dermed a szív.
Lehetsz humánus?

Az
ember
Emberré
formálódhat,
teher alatt nő.

Kér-dőre-vonás

*Emberek, ti ítélni mertek?
Tudhatjátok (azt hiszitek?)
mért volt mindaz s mi lehetett,
amit más tett vagy sohasem tett?*

(Szabó Lőrinc)

Honnan is tudhatnád,
Mi motoszkál Benne?
Nem érted, mi fűti,
Mi tette ilyenné.
Véleményt formálnál
Ítéletre készen?
Bírának születnél?
Salamoni bölcsnek?
Tévedhetetlenül
Mernél törvénykezni?
S mi joggon döntenél?
Eszedre hallgatnál,
Vagy szíved vezetne?
Felszínes benyomások?
Ha leásnál mélyre,
Tán elcsodálkoznál.
A látszat-bűnt ekkor
Már erénynek látnád.
Vigyázz, dőre ember,
Nálad hatalmasabb
Erőknek bábjaként
Kerengsz a világban,
S eljön a nap, mikor
Végképp nem ítélsz,
De Te vagy a vádlott,
S jó, ha védekezhetsz!

Megalkuvó szív

*„Szomorú, ha a szív megalkuvást
keres; szeretni szomorú felényi
szeretetért, vagy annyiért se, mást.”*

(Kálnoky László)

Szomorú, s mégis
megalkuvást keresek.
Mérhetetlen a kín,
bár nagyszerű,
hogyan szerethetek!
A mérleg itt tanácstalan.
Kiakad.

Ki ítélheti meg,
mit érez a másik,
hisz azt sem tudja,
mi zajlik önnönmagában?
Ki tudja,
ki a nagyobb megalkuvó?

Nem mérlegel a szív,
s nem nyomhatja el az ész se,
mi odabent zajlik,
ellenőrizetlenül...

Eltelünk szeretettel.
Nem ösztön ez,
nem valami kódolt érzés.
Csak meglep minket, eltélít,
magunk sem értjük,
s addig jó,
míg nem is keressük okát!

Elfogadunk és megbocsátunk,
jóra magyarázunk mindent,
s bár átlátjuk,
máshogy értelmezzük az igazságot.
Szótlatlanul várjuk
sorsunk fordulását,
s bár nem következik be,
úgy élünk,
mintha mi sem történt volna,
s zajlik minden tovább
a megszokott rendben,
a világ legtermészetesebb módján.

Mímeljük, mintha minden jó volna,
hisz bele sem merünk gondolni,
hogy lényegében semmi nem úgy van.
Vállalom, hogy megalkudtam.
Talán az ördöggel
kellett volna kiegyezni,
ki megsokszorozta magát újabban,
s ellenem hangolja létem,
nem veszi észre,
hogy nem veszek tudomást róla...

Szeretek.
Ettől vagyok ember.
Kitartok érzésem mellett,
bár nem terveztem,
s irányítani meg végképp
képtelen volnék.
Nem alkuszom én,
bármeddig is élek,

kit megszerettem,
szívemben őrzöm holtig,
akár felényi szeretetért,
vagy annyiért se,
hisz hatalma van felettem,
eltölt és ural ez érzés,
bármennyit nyom a latban:
világít szép foglalatban,
nevezd hát megalkuvásnak,
inkább, mint árulásnak!

*Vad
indák
gyűrűjét
elmetszettem,
nem fojtogatnak.*

*A
szürkék
vonóját
messze dobtam,
ez saját dallam.*

*Egy
finom,
bódító
illat részem:
meglátogatnál.*

*Mi
történt?
Beindult
vad kiscsikóm
szószekezeremmel.*

*A
fegyver
elnémít,
minden múzsa
hallgat ilyenkor.*

*Ha
Múzsa
ajka ér
homlokomhoz,
vers terem bennem.*

Maszkod láttán

(*Ady Endréhez*)

Maszkod nézem merengve,
mögéje képzelek,
szépnek látom arcod,
elsimult a baj,
nem látszik a szélütöttség,
nem is látlak vénnek,
nem fedezem fel rajtad
a betegség jelét.
Ha el is torzult ajkad,
és kínzott betegséged,
vonásaid visszanyerték
szép alakjukat.
Püffedtséged leapadt,
vékonyabb lett arcod,
szederjes nem lettél,
csak fiatalodtál!
Végleg istenültél,
szép halottnak látlak,
épp, ahogy jósoltad,
igazad lett hát!
Megszűnt minden keserv,
felszabadult terhed,
könnyűvé vált kereszted
a Sion-hegy alatt.
Nem látom a haragod,
derűt sugáرزol már,
itt maradtál közöttünk,

szellemed ígéz,
hatnak még a szavaid,
erejük nem csappan,
észrevétlen formálódik
versed néhány sora.
Üzensz az életről,
üzensz a halálról,
tanulságot formál
szótlan ajakad,
magaddal vitted
ezernyi titkodat,
megszólítasz mégis,
hozzám szól a maszk!

Vad
indák
gyűrűznek,
fojtogatnak.
Mi változott hát?

Hát
nincsen
virág itt?
Égig érő
gazok közt járok!

Góg
s Magóg
lázadoz
ma is bennem,
s betörök bárhol.

Új
vízen
járok én,
egyre mélyül,
előnt a kétely.

Gaz
húz le,
be is fed,
kacagó szél
suhan felettem.

A
költő
messiás,
pláne nálunk!
Nem üdvözülhet...

Lidérces, messze fény

Új vizekre szálltam én is,
sodor a dagály,
végtelen az óceán,
megszűnik a tér,
elmosódik a jelen,
beleszövődik a múlt,
Téged látlak szemben,
vagy csak képzelem?

Hajód most sem vesztegel,
S Te, a Holnap hőse
lázasan röpdölsz
a szilaj vizeken,
nem tűröd az ósdit,
Nyugat felé tartasz,
nagyra nyílt szemmel
nézed az Ugart.
Nem bírod a dudvát,
Kiirtod a gázt is,
nem hagyod,
hogy megfojtsanak,
hadakozol hát.
Felkacagsz a múltból,
befogod a szelet,
bolond, aki azt hiszi,
bármi változott...

Góg és Magóg fiaként
most is hű vagy magadhoz,
döngetsz, amit meglátsz,
falat és kaput, nem sírsz,
csupán átkozódsz,
mégsem boldogulsz,
vad indák gyűrűznek
még mindig körül!

Megfojtanak lassan
az elfojtott szavak,
nem értik meg fájdalmad,
mit a jóság vágya sír,
félreértik gesztusaid,
nem látnak beléd.

Azt hiszik,
hogy gőgös vagy,
nem látják,
hogy reszketsz.
Észre sem veszik,
hogy támaszt keresel.
Leköti a hamis látszat
mindannyiunk szemét,
csak az látja valód,
ki gyermekként kezel.

A kunfajta legény
lehet, hogy szilajabb,
helyzetdalba illő
igyekezeted...
Eltemetni a dalt
egyikünk sem tudja,
káromkodni sokkal könnyebb...
Tán fütyüljünk rá?

Ha átugranék hajódra,
csak úgy, kalóz módra,
lenne miről beszélgetnünk,
jártam én Csucsán!
Szeretettel emlegetnénk
hűséges kis társad,
nem vetnénk szemére
utóéletét!

Érmindszentet megidézve
az Édes hangján szólnék,
hattyút is dalolnék,
Léda volna az.
Szelíden ívelne
karcsú nyaka magasba,
elegánsan felénk úszna,
majd más vizek felé.

Azt hiszem,
hogy szót értenénk,
ismerem bánatod,
s anélkül,
hogy elmondanád,
érezném bajod.
Nem a felszínt énekelném,
elmélyedne dalom,
együtt várakoznánk
a Sion-hegy alatt.

Szeretném, ha szeretnének,
téged is, és engem,
érted haragudnék,
sosem ellened.

Egy hajóban evezünk
a kezdetektől fogva,
színjáték az eltérés,
az idő és a szín.
Belelátom magam is
őseink sorsába,
Együtt éltük múltunk,
s foglaltuk honunk.

A te szemeddel látok,
Fenség,
idegenség ölel,
Te maradtál csupán,
lidérces, messze fény!

Az
őszben
repülve
tollunk borzolt.
Máris lehullunk?

Két
lankadt
szárnyunkat
csattogtatjuk.
Utolsó nászunk?

A
gémes-
kút és a
malom alja:
Tisza-part árnya.

Vad
csókok,
bambák és
álom-bakók,
mikor végeztek?

Ring
lelkem
muzsikás
alkony árján.
A bor ad álmot?

A
csókos
valóság
megőrjít már,
menj messze tőlem!

Az
alkony
s délibáb
megtéveszthet?
Le is legelnek...

A
lelkem
pányvázta,
hisz ficánkolt
csikói tűzben.

Egy
halott,
két alak,
két életút,
mindez én vagyok.

A
Nagyúr
megölné,
hogyha hagynám.
Vigyorog egyre.

Új
álmok
kellenek,
rajta, hajóm,
röpköljünk messze!

Ősz
szökik
nesztelen.
Halk lombokkal
én is lehullok.

József Attilához

József Attila, hidd el, nagyon szeretlek,
ezt még apámtól örököltem.
Neved tovább örökítette fiában.
Az életet akárhogy nézzük, ajándékba kaptuk,
s talán természetes, hogy másért,
s máshogy örülünk neki.
A technika talán megválthatná a világot,
de elfelejtettek az emberek kérni, s beszélni.
Jó volna jegyet szerezni egymás lelkéhez,
mert még mindannyiunkban ott lakik,
igaz, mélyen, a kiveszni készülő emberség.
Minden reggel patakvízben fürdetném
az okostelefonjaikba merülő arcokat,
hogy vegyék észre a körülöttük lévő világot.
A tekintetekből még jó meleg szavak születhetnek,
ha egymásra néznénk végre, mint régen,
s bár akadnak olyanok, akik
nem fognak felnézni beszűkült világukból,
én meghallom a pacsirták hajnali énekét,
túljutottam konok dühömön,
kívülállóként nézem a gépiesült tömeget.
Lelkedet egyre jobban értem,
s ez nincs jól így, mert ez azt jelenti:
egyformán éljük meg az elfajult rendetlenséget,
de igazi lelkemet látod, megőrzöm benne,
hogy tiszta maradjon e tisztátalanságban!

A
szavak
kihűlnek,
ha nem szólok.
Inkább leírom...

Az
égbolt
vas-színű,
múlt hull rám,
s jelenem illan.

A
szívünk
ücsörög,
s kissé vacog
a semmi ágán...

Hány
csillag
nézeget
szelídséggel,
mesére várva?

A
tűzfal
magánya
jövő énk
árnyát vetíti.

A
napok
elszállnak,
nyirkos homály
telepszik rájuk.

A
lelkek
üresen
várakoznak
kiszáradt telken.

Hol
sárga
fű virít:
vaslábanban
tenyérenyi élet.

A
kopár
öntudat
húz és vonz is,
s porba taszít már.

Ha
csalni
nem akarsz,
hogyan nézhetnél
könnyedén széjjel?

Még nem kiáltok

Én ugyan még nem kiáltok,
ám a föld már dübörög.
Hiába is vigyázok,
mert megőrült az ember,
nem kell ide sátán, ördögi a lét.
Lapulhatsz te források tiszta fenekére,
kirakatba simulhatsz, vagy reklámfény mögé...
Bogárrá lett lényed kövek törik össze,
hiába is rejtőznél, nincs frissen sült kenyér.
Jaj, szegény, szegény!
Ha friss záporokkal szivárognál a földbe,
önmagadban füröszthetnéd – ha van még – arcodat.
Ha fűszálon pici él lennél, felmagasztosulhatsz,
ám a gépek ellenében meghajlik nyakad.
Meddő emberségünk kárhozatra ítélt,
inkább borzalmas ez, semmint nagyszerű,
bármit is hallasz, azt nehéz tompítani,
hisz én ugyan még nem kiáltok,
ám a föld már dübörög.

*Nem
hallod
fájásom?
Őrült kínom
torzzá kanyarít.*

*Ha
apad
forrásom,
feltölthetsz bátran
friss záporokkal.*

Feszengő lant

(Válasz Arany Jánosnak – A dalnok bújja)

Feszeng a lantom, mozgolódik.
Kéri, hogy megpendítse ujjam.
Csiszolni kell még a játékom,
Idő kell, hogy jól kitanuljam.

Papírra vetném rögtön, máris,
Tolong a sok szó, lökdösődik.
Mind előjönne, kínálkozna,
Sőt, egyik-másik zsörtölődik.

Nem hagynak nyugton, perlekednek.
A napi gondok lefoglalnak.
Nyugalmat kérek, magányt várok,
Megkapom, s már szól is a dallam.

Mindig is ott van, csendre vágyik,
Érlelődik a lelkem mélyén,
Megszületik, ha formálódhat,
Ha máskor nem, az éjek éjén.

Írnék, ha hagynák, s magam lennék,
Hisz ott a búbáj, a kerge szél,
Hagyjatok néha elvonulni,
S lantom magától életre kél!

Elcsendesedve

(Válasz Dsida Jenőnek)

Földim! Csendesedj mélyen magadba,
Túl harsány lett a felfordult világ,
Ordít az elvakult gőg; a silány,
A felszínes most a sikk, ne csodáld!
Keresd magadban a feloldozást!

Hányan állnak a vakok sorában,
Hályogos szemmel terveket szőnek,
A jövő helyett a veszendőnek.
Fordulj el attól, mit erőltetnek,
A bálványok sorban ledőlhetnek...

Ki tudod zárni a külvilágot!
Reklámok hirdetik álnokságunk,
Mesterkélten minden, hol jámborságunk
Csupáncsak álca, átlátszó manír,
Álljon csak ellen a tisztas, ha bír!

Legfeljebb megbotlik, s átlépik őt...
Megy tovább minden a maga útján,
S bár nyavalyoghatsz a magad búján,
Helyetted más áll majd be a sorba,
Egyéniségedet eltiporva...

Régvolt tavaszok

(Juhász Gyula Fanyar tavaszára)

Mikor tavaszi illatot zengett a kert,
Mikor minden kis fűszál neked megfelelt,
Mikor a kis rigó leste az ágyást,
Mikor még messze elkerült a fájás...
Mikor mámor és öröm virágzott a fán,
Mikor még szabad és boldog voltál talán,
Mikor a gyík téli álmából életre kelt,
Mikor a gerle a póznán szerelmesen énekelt,
Mikor a méhek is vidáman zengtek,
Mikor a nap is nekünk érlelte az epret,
S még nem terítették rád a leplet,
Akkor volt az igazi az áprilisi ég,
Akkor még olyan messze volt a vég,
Akkor még önfeledten füttyörésztél,
Sok ifjú emléket vígan megidéztél.
Most viszont nélkülöd lélegzem a tavaszt,
Szomorúságot fúj a szél, bűt zörög a haraszt,
Nem röpül a tollaslabda vígan feléd,
Nem csöpögtet életkedvet már senki beléd,
Elkoptak a múltnak édes játékai,
Kifakultak ifjúkorod szelíd tájékai,
Örömeink színes pillangói elrepültek,
Elvesztésed fájó emlékei el nem kerültek.
A tavasz most már fanyarrá lett egészen.
Haláltáncra váltott át nagy merészen?

Mi érezzük másnak

(Válasz Juhász Gyulának)

Szerettem az esőt, a friss zöld illatát,
Szerettem a muzsikát, a madarak dalát.
Imádtam a szellőt, a méhek zöngését,
Huncut szemeidet, hangodnak csöngését.
Mosolyoddal biztattál, féltve szerettél,
Nem fogtak úgy vissza, szabadon mehettél.
Rajongtunk a sziklákért, lestük a mormotát,
Figyeltük a fenyő csinos kis tobozát.
Derűt folyt a patak, játszottak a habok,
Nem voltunk mostohák, és nem voltunk rabok.

Ugyanúgy szeretem az eső illatát,
Most is szeretem a madarak dalát,
Imádom a szellőt, s a méhek döngését,
Bágyadt szemeidet, hangod bús zöngéjét,
Beesett arcodra szeretettel nézek,
Túl nehéz a bilincs, hát mit is remélek?
Rajongunk a sziklákért, tán láthatjuk még őket,
Sajnálattal nézzük a szüette fenyőket,
Még visszavár a patak, csacsognak a habok,
Csak ne lennénk ennyire tehetetlen rabok...

Ugyanaz a tavasz, csak mi érezzük másnak,
Hisz nem tudunk hazudni magunknak, s egymásnak.

Partra szállottan

(Berzsenyi vasmacskája)

Elmehetnék messze, de húz a tollam.
Itt vagyok csak nyelvemen én, ha írok,
S bókolok szép csillagaimnak újra.
Mást ragyog orcám!

Holnap indul ott az a bárka innen,
Távol örvénylő napok rejtekébe...
Nélkülem megy, integetek csak újra:
Horgonyom alszik.

Ám ha később felveri fürge gyíkkal,
Ébren éppúgy rest marad, ámbra nyomja,
Lágy iszapban fürdik a planktonokkal,
Megpihen végleg.

Partra szállottam, homok őrzi múltam,
Rezzen árnyakkal teli alkony fája,
Csend ül, élénk dallamot ír a tenger,
Készül a kottám...

A
liget
hervadoz.
Bús díszeként
én is lehullok.

A
tarlott
bokrok közt
rám találhatsz.
Nem rejt már semmi.

Episztola Babits Mihályhoz

Drága Mis, hagyd, hogy így szólítsalak,
Csak látszólag vagyok merész alak,
Hiszem, hogy hamar észreveszed:
Ismerem minden lét-leleted!
A jövőből írom soraimat,
Olvastam kínzó gondjaidat;
Nytott könyvvé alakult lelked,
Tudom, hol van elő-hegyi telked.
Meglátogathatlak Esztergomban?
Nem mennék úgy oda, alattomban!
Terhedre nem lennék semmi áron,
Jó volna beszélni még a nyáron!
Ismerem minden rezdülésed,
Komor gondokba merülésed;
Gégédnek szűkülését érzem,
Önfelegyelmet csodálva nézem...
Meghintáztatnám Ildikódat,
Megigazítanám indigódat,
Írógépedhez lágyan nyúlnék,
Érintésére megigazulnék.
Amit egykor papírra vetettél,
Azt mutatja, hogy te is szerettél.
Amor Sanctus dallama áradt,
Szorgosan írtál, nem voltál fáradt.
Fordítottál is épp eleget,
Goethét, Dantét és más egyebet.
San Remo-díjadhoz gratulálok,
Jónásod előtt is szalutálok.
Török Sophie-ddal versenyre kelnék,
Elismerésedért énekelnék.

Ádáz kutyáddal járnám a hegyet,
Ha kiérdemelném ezt a kegyet;
Nevem én is a faladra írnám,
Megbecsülésedet tán kivívnám,
Pádié mellett tán akadna hely,
Felelj, vagy jó lenne bármi jel...
Szekszárdi borral koccintanánk,
Megértőn egymásra bólintanánk,
Néznénk a bús Bazilika tornyát,
Csipkednénk néhány kis élet-morzsát.
Őrizkednénk a világ zajától,
Megfeledkeznénk a magunk bajáról...
Válaszolj! Mikor tudnál fogadni?
Ne hagyd fejem mellemre horgadni!
Ott leszel, ugye, a kertben, ha megyek?
Tudom, hogy szemtelenek a legyek,
De beszélnünk kell, tanácsra várok,
Minden fórumot szélesre tárok,
Üzenj, hogy jókor keresselek,
Úgysem tilthatod, hogy szeresselek!

A tornácon

(Berzsenyi Dániel: A magyarokhoz I. egyik versszakára)
„A közömbösség a lélek legsúlyosabb betegsége”
(Fénelon)

Mi vagy, ember, most? – Rút, közönyös csontváz.
Feleded célod, s létednek lényegét.
Világod nyüzsgő piacáról
Száll portested a pokol szelével.

Mátyáshoz

Reneszánsz ívén
szárnyalt művelt udvarod
hírneve messze.
Jó döntéseket hoztál
korán, gyermeki fejjel.

Pestisben elhunyt
atyád, Hunyadi János.
Budára csaltak
Lászlóval együtt téged,
testvéred kivégezték.

Bécsben, Prágában
raboskodtál, mielőtt
trónra ültettek.
Koronád Frigyesnél volt,
Később került fejedre...

Neveltetésed
S Vitézed által bölcsé,
királlyá lettél.
Országunk tudósabbá,
Janusszal ismertté vált.

Latinul írtál,
magyarul gondolkodtál,
hamar beértél.
Bonfini tolla serceg,
Thuróczi bólogat rá.

Humanistákkal
vetted magadat körbe,
fényben tündökölt,
pompában fürdött mindig
palotád vendégsége.

Igazságodat
hirdeti sok-sok monda,
mesévé lettél.
Corvinák őrzik hollód*,
s címered elrepíti.

**corvus (lat.) = holló*

A
gyermek
megérett,
trónra termett
Vitéze által.

Ím,
Janus
odébb állt,
Medvevár lett
bús koporsója.

A
holló
felrepült.
Igazságot
hasított röpte.

Bár
tollad
latinul
forgott, mégis
magyar volt szíved.

A
kódex
felnyílik.
Vaskos kérge
enged a mának.

Ha
pécsi
püspököm
ellenem fordul,
hol az igazság?

Mátyás Janushoz

Ej, Szlavónia szülöttje, János!
Pécsi püspöknek neveztelek ki,
Huszonöt éves is alig voltál.
Itáliádba visszatérhettél
Követként, vakon megbíztam benned.
Költői pályád felfele ívelt,
Hirtelen kellett elbuknod mégis.
Ellenem fordultál, s menekültél.
Nagybetegesen Medvevár lett veszted.
Ellenségemmé váltál, ám mégis
Megbocsájtottam elfordulásod.
Értettem és sokra értékeltem
Epigrammaid, elégiáid,
Számos dicsőítő költeményed.
Halálod után összegyűjtettem
Verseidet Corvinám számára,
Feledni próbáltam cselszövéseid,
Engesztelődtem, s nemcsak téged, de
Haragom is jó mélyre temettem.
Fájón szemlélem harminchét éved,
Még ennyit élhettél volna méltán,
Tudásod kamatoztatva hűen.
Mandulafácskád virágzott volna,
Nem fagy el udvaromban, ha vársz még,
S nem húlsz meg előlem elbujdosva.
Nevelőm nagybátyád, Vitéz János,
Humanizmusunk megteremtője:
Egy töről fakadt gondolkodásunk.
Így lett hát legfőbb tanácsosommá,
Te pedig szellemi testvéremmé.
Rügyeid virágoznak, már látom:
Megvalósult hát reneszánsz álmunk!



Időfékvágy

Önfeledt dallamok,
erdők zenéje,
gitárszó hallik
a szurdok felett.
Meredek létrák,
víz muzsikája,
léptek előttem,
s a hátam megett.
Tengerszemekben
csodaszép ábránd,
patakok zúgják
az álmaimat,
tündérek bújnak
a fák odújába,
szajkók dalolják
az emlékeket.
Gyönyörű tátrai
hangulatképek
felsorakoznak
s eltéltének.

Kergetem az időt,
hogy megállíthassam,
de gyorsabb, mint én,
így jól elszelel!

Megnő az árnyék
a hegy magasában,
vízesés dübög
a fejünk felett,
eltörpül létünk
a szél viharában,
jég koppan rajtam,
s emlék dereng.
Elvész a ködben
a szikla, a hágó,
a lánccsörgés
újra félrevezet.
Messze a csúcs még,
mormota füttyög,
hollópár köröz
az orom felett.
Hófolton lépkedsz,
encián kéklik,
gyopár terem
a talpad alatt.

Kérlelném az időt,
lassítson végre,
de gúnyosan néz rám,
majd tovább siet.

Kicsinyke gőzös
kanyarog a völgyben,
kapaszkodik már,
s a hegyre nevet.
Nélküle mászunk
a fellegekbe,
végtelenségbe
meredezek.
Imázáslókat
lenget a szél már,
nyugalom ölel
a bércek között,
hegyháton pihen
a tehéncsorda,
s békésen legel
az emlékezet.
Hadd maradhassak
otthonra lelni,
hadd legyek magam,
a hegyek között!

Fohászkodásom
kőre hányt borsó;
megállítanám az időt,
de nem lehet...

Az
idő
elszelel,
nyughatatlan.
Sólyomként szárnyal.

Ha
őrült
futásod
véget érne,
megnyugodhatnánk.

Várákozás

Kantika:

Jó lenne, ha átérezném,
mindazt, amit mások.
Hidegen hagynak már
a kisült kalácsok.
Nem várom, mit várnom
kéne,
riaszt a karácsony,
idegen az advent fénye,
nem hat rám a mákony.
Csak kívülről szemlélem,
ki hova igyekszik.
Nem érdekel, ki mit kap,
és ki mivel dicsekszik.
Szánalmas az igyekezet,
ahogy megfeszülnek,
s az ünnepi fa alatt
bábként elterülnek.
A „Terülj, terülj, asztalkám”
nem pótolja aput,
a családoknak lassacskán
beteszik a kaput...
Hova lett a szeretet,
hova bújt a béke?
Zátonyra fut a hajó,
s a lélek menedéke.

Kasutka:

Mintha nem érezne semmit,
idegen az arca,
Most már én is úgy érzem,
ez felesleges hajsza.
Megterhelő örültség,
az egészség a fontos,
nem csillog már a szeme,
hiába oly gondos...
Bárcsak életre lobbanna,
s reményekkel telne,
megélné a várákózást,
s újra boldog lenne!
Jó lenne, ha örülne
a karácsony-varázsnak,
s meglátná a mosolyát
a frissen sült kalácsnak!
Ha szíve nyugalommal
telne meg a fa alatt,
s nem emelne többé közénk
oly meredek, nagy falat!
Jóllakatnám szeretettel,
finom, meleg szavakkal,
Meglepném én mindenféle
emberséges javakkal!

Pokoli ostor

Soha nem alszik a démon a mában,
Nyelvét kiöltve a létbe harap.
Kéjjel pusztítja az ártatlan reggelt,
Beteg a vágy, mely perzselve hajt,
Talán a pokolból kölcsönzi kedvét,
Harapdos falánkul, kaján a tánc.
Vörös a pirkadat, vörös az alkony,
Lángtól heves a dübörgő ég,
Égni fog, hiába fetreng a porban,
Felgerjed, repül, a pernyével száll
A gőgös, a rontó, az izgága mámor,
Az augusztusi égbolt, a forró homok,
S minden, mit suhint a narancsos lángnyelv,
A pokoli ostor, a tüzelő kín!

*Bús
lelkem
csatáknak
színtere lett,
kardélen táncol.*

*Nincs
békém,
nyugtalan
szívem tája,
harcmezőt formál.*

*Ne
hátrálj,
harcodat
vívd meg bátran,
kételyek nélkül.*

*Ha
mindig
őrlődöm,
mikor élek
úgy, ahogy kéne?*

Levélváltás

Sétára csábít az út,
Derűt sugároz léptem.
Áhítat telepszik rám,
Nyugalmat látok, s remélek.
Gótikus templom tárul,
S fénycsíkok furcsa árnya.
Varázslat árad köztük,
Az ágak is hajbókolnak.

Lábnyomom eltitkolja,
Nem jajong, némán túri,
Sóhajom dalba fűzi,
Madarak csőrében szárnyal.
Utam fatörzsek jelzik,
Megállnak szépen, sorban.
Egyedi minden kéreg,
Csak mi hisszük egyformának.

Fölfele vágyakoznak,
Némán törnek az égbe,
De mégis meghajolnak,
Ránk néznek nagy szeretettel.
Örülnek, hogyha látnak,
Vidáman rázzák lombjuk,
Levelük értünk ejtik,
Tavasszal újjászületnek.

Testvéreimmé válnak,
Szívesen vendégelnek,
Hiába is titkolnám,
Bánatom kipuhatolják.

Mindig békét susognak,
Csitítják háborgásom.
Szerényen hajladoznak,
Míg megszokják új ruhájuk!

Kerítés zárhat tőlük.
Ki kit lát akkor rabnak?
Attól, hogy elsétálok,
Még űzhet békétlen álmom.
Gyökerük kötik őket,
Egy helyben várakoznak,
Ám lombjuk cserélődik,
S tán egekig nőhet vágyuk!

Hajladozó emlékek

Jegenyefán hajladoznak emlékeim,
Fa odvából előbújnak reményeim.
Sopánkodnak a levelek, lehullnak,
Hiába a szép érzések, elmúlnak,
Siráncos szelek szárnyán repülök,
Igen gyakran légörvénybe kerülök.
Víg csókákra vágyakoznak fácskám ágai,
Hóvirágot növesztenek bús tőzegem álmai.
Talán holnap még nem én kerülök sorra,
Nincs is hát semmi szükség itt halotti torra,
Füstölgő kéményekkel kacérkodnak álmaim,
Megmelegedhetnek hótól ázott szárnyaim?

*Emlékeimet
bár szél hordja messzire,
visszatalálnak.*

*Ha légörvénybe
keveredne sóhajom,
meddig mélyülne?*

Alamizsnára várva

Tüzesen ébredő hajnalok,
A fák között égi jelenések.
Világosság gyúl végre szívemben,
Megérezem, hogyan kéne élnem.
Vágyaim mindig eltakarva,
Gőgösen őrzöm őket a mélyben.
Hiába ácsorog koldus-énem,
Valami alamizsnát szeretne belőlem.
Várhatja, mikor jön el a jussa,
Ha úgy akarja, hát maradjon,
Képtelen vagyok még elzavarni,
Bár nincs esélye, hogy koncot kapjon!

A szurdokban

Lüktet a kövek között az élet,
Hallgatag völgyben ritmusra lépek.
Mohák közt lágy szellő zongorázik,
Bonyolult emlékkottából játszik!

Vonagló kéjjel ringnak az árnyak,
Ábrándjaimmal versenyre szállnak.
Örvénylő múlt-képek villanása
Buborék-gömböknek illanása.

Felriadva az álmodozásból
Érzed: elég a játszadozásból,
Verőfény úz sötét barlangodba –
Vénhedt vágyaid visszhangozva.

Felhők szárnyán

Békét kötöttem én a Sorssal,
Átkozódni már nem fogok;
Boszorkányos, víg száguldásom
Felhők szárnyán kelt nyílt titok.
Ebet sem kötök többé karóhoz,
Letettem valahány fegyverem,
Megalkuszom én a világgal,
Vágyaim seprűvel kergetem.
Nem perlekedek az Éggel,
Csupán csökkentett sebességgel
Utazom messze, a végtelenbe,
Hattyúdalomat énekelve.

A
Sorssal
békülni
nehéz szándék,
könnyítsd meg terhem!

A
felhők
magasan
békés minden,
ám a föld lehúz.

Ha
ebet
karóhoz
kötnél csupán,
nyugodt nem lehetsz.

Szép
vágýad
elrepült?
Szállj utána!
Utolérheted!

Hívnak a lankák

Csillagösvény vezet kis kápolnánkhoz,
Hol finoman meghúzod a kötelet,
Így harangszó kondul békésen, csendben,
Majd egyszervolt lelkek halk derűje cseng.

Áhítat ölel, megszólít az oltár,
Beragyog a napfény, felébred tüze,
Fénylik a kő, ha kinézek a hegyre,
Lágy lankák hívnak, hol felködlik a csúcs.

Meghitt védelmet nyújt ez a templom,
Világlik a kapun az emlékezet,
Odakinn másfajta békesség vár ránk,
Zarándokká tesznek a bűvös hegyek.

Másfajta szentélybe lépünk ki innen,
A természet is templom, mámorító,
Szavakat mormol a szél, a felhő,
Jelképek erdejében vándorlunk már.

Távoli visszhangok ringnak egybe,
Titkokat láthatsz gyalogutadon,
Egymásba csendül a hang és az illat,
Majd Baudelaire-rel összhangban útra kelünk.

Az
ösvény
elvezet
kápolnánkhoz,
s harangszó kondul.

A
lélek
derűje
felcseng újra,
kong a harangunk.

Az Apátkúti-völgyben

Átvágta a Duna,
Igaz, hagyta magát.
Hiába volt kemény,
Meghasadt szíve.
Utat tört a létbe
A zúgó áradat,
Félelmetes volt már
Zubogó dühe.

Örült féktelenség
Munkálkodott benne,
Nem nézett ő körbe,
Vágtázott tovább.
Mikor elnyugodott,
S megtalálta medrét,
Mebánta már tettét,
Hömpölygött sután.

Patak folyt nyomába,
Megörült a szikla,
Napfény simogatta,
Csillogó remény,
Szellő kacérkodott,
Moha takargatta,
Bugyogva sóhajtott
Minden repedés.

Csörgedezik vígan
Most is, ha arra jársz,
Finoman nyaldossa
A múlt a tenyered,
Hozzátapad ujjad,
Megérint fájdalma,
Meglágyul a kő is,

Szépül a jelen.
Felcsillan egy szempár,
Reményt tükröz fénye,
Bizakodva nézed,
S máris fut tovább...
Az idő vagy a patak?
A felbukó gondolat?
Tán a kétely szalad
Épp versenyt veled?

*Ha
Dunám
átszalad
kő-lelkeden,
utat tör benned?*

*Ez
őrült
vágta volt,
megpihenhetsz,
folyj csendben tovább!*

*Ha
napfényt
szeretnél
csillogtatni,
bugyogva sóhajtsd!*

*Most
vígan
folydogálsz,
jelent dalolsz
múltat feledve.*

*Már
érzem
fájdalmad,
végigcsordult
rajtam is kínod.*

*Ha
szemed
felcsillan,
reményt tükröz
szívem patakja.*

Körülnézve

Tüzes az arcom, kifulladtam.
Mennyei érzés megpihenni.
A fák között világosság biztat,
Felérek nemsokára a csúcsra.
Maradjon minden úgy, ahogy most van!
Hányszor is kívánhattam volna...
Nem ácsorogtak a percek némán,
Sokszor hangosan elszaladtak.
Gőgösen sosem bandukoltam,
Nem támaszkodtam holnapokra,
Igaz, a magam útját jártam,
Ha szemem nem volt épp betakarva.
Most kifújom magam egy kőre ülve,
Kérlek, várd ki az eszmélésem...
Felállok, s körbenézek újra,
Hátha már látom, merre tartsak...

A
fent még
távoli,
s bár elérem,
kifulladások tán.

Egy
kőre
hanyatlak
megpihenni,
elfáradt létem.

Nem
bűn, ha
belátom:
elfáradtam,
segíts felállni!

Fent
könnyű
sóhajom
elrepítem,
hadd szálljon messze!

Zebegénynél

Csillan a folyó ezernyi fodra,
Villan a nyugtalan emlékezet.
Könnyűnek, szépnek tetszik a végzet,
Nem kérdőjelezem meg léteimet.

Kitárom szárnyam az éjszakának,
Átölelem a lenyugvó napot.
Láthatom-e még a tükörképem?
Táncra hívom a kétes holnapot.

Szabadon szállok a végtelenbe,
Elsimul árnyam, eloszlik talán.
Van, ki álomra készül, hisz alszik,
Szárnyába sóhajtja halk bánatát.

Vékony a mezsgye és változékony.
Megúszod szárazon? Nyugodt lehetsz?
Képzeletedben magasra szállhatsz,
Vagy kedvező árral tovább mehetsz.

Hol van mindaz, mit hozhat a holnap?
Messziről folyik a Duna vize.
Megáradhat a jószág, gonoszság,
Hajnalra más lesz a folyam színe...

*Ha
csillan
a folyó,
vele villan
vágym hulláma.*

*Ha
szárnyam
kitárom,
messze szállok
a végtelenbe.*

Darázsként

Összezárt.
Nem hatol hozzá szavam.
Nektárját rejtegeti.
Könnyeim kellenek neki talán
Harmat gyanánt.
Kiáltanom kéne,
Néha meg egyszerűen csak
Nem válaszolni vissza,
Akkor se, ha hív.
Ha kelyheit kibontaná,
Boldogan gyűjteném össze
Jóízű virágporát,
Lehetne mézünk,
Kedvünkre kínálkozó.
Elfogadhatnánk, hogy
Csurranhat-cseppenhet néha,
S bármilyen furcsa,
Különös kegyként hat,
Ránk pereghet
A kínok közt
Egy csöppnyi boldogság!

*Ha
csöppnyi
boldogság
repül felém,
feltárom kelyhem.*

*Ha
virág
lehetnék,
illatoznék,
s csak neked nyílnék.*

Vonatra várva

Fedél alól nézem
Siklását a létnek,
Talpfák meredeznek,
Fénylik a peron.
Esőmosta világ
Szürkéllik előttem,
Rozsdamarta oszlop
Támasztja hitem.
Villanydrótok hasítanak
Borús fellegekbe,
Valóságdarabkák
Tükröződnek rá.
Kopaszodó fáknak
Girbegurba ága
Lemélyed a múltba,
Visszaréved rám.
Felfordult már minden,
Rászárad jövőmre,
Majdnem itt ragadtam,
De befut vonatom...

*A
vonat
itt hagyott.
Eső mossa
vágányainkat*

*Ha
sínen
csikordul
szenvédesünk,
kisiklunk végleg?*

Fonódások

1.

Túlzsúfolt villamos
Csikorítva fékez.
Nincsen ínyemre
Az utastere.
Rám köhög az átok,
Terjed a kórság,
Megfertőz a közöny,
A mosoly kirí.
A kapaszkodóra
Rátapadt a gőg,
Ha megfogod,
Nyomot hagy tenyereden.
Hiába mosod kezed
Pilátus módjára,
Nem lesz könnyebb
A közös teher,
Egyenként cipeljük,
Nem fogunk össze,
Az ajtóban veszteglünk
Leszállásra kész.
Nem megyünk beljebb,
Hely pedig volna,
Tülekedve toporgunk
A Lét peremén,
Nyomoritjuk egymást,
Az értelem táto,
Kiabál a felszín,
Csattan a vád.
Könyök fúródik
Oldaladba,

Átgázol lábadon
A Felismerés,
Kinézett egy helyet,
Ügyesen surrant,
Bevágódott gyorsan
A Tudat mögé.
Terpeszkedve ül most,
Nem is férnék mellé,
Kizár az élhető
Rendből talán,
De felbukkan néha
Egy másik járművön,
Hol kevesebb az utas
És a lelki nyomor.

2.

Látok egy nénikét
Felkapaszkodni.
Alacsony a padló,
Feltáru a busz.
Lenne üres hely,
De hátul, magasban.
Útban a lépcső,
S a táska nehéz.
Nem tud felmászni,
Ereje megcsalja,
Ízülete kopott,
Dereka avítt.
Banyataxit húz
A lábakon által,
Koppán a botja,
Sóhajtozik.

Leszáll most végre
Az elülső részről
A végső percben
Egy fürge legény,
Mobilját simítja
Most is az úton,
Botlik a jövő,
S lerogyik a múlt.

3.
Állati sorsunk
Föld alatt nyargal.
Leereszkedem hát,
Pokolra velem!
Nem hallok semmit
A Napfény szavából,
Repülök gyorsan,
A metró szelel.
Ürgeként siklok,
Pocokként látok,
Harapom a mérget,
Robot vezet,
Elönt a kétely:
Hova lett az Ember,
Gépi világban
Géppé leszek?
Vaksi hernyóként
Araszol létünk,
Hamar elér így
Bús végzetünk,
Tolong a tömeg,
Sodor az áram,
Jó fele tartunk?
Mindegy is már!

Hol van a felszín?
Hol a feljáró?
Megrekedünk végleg,
Vagy behatol a fény?
Mozgólépcső indul,
Ráállunk önként,
S úgy visz feljebb minket,
Hogy lent maradunk...

4.
Trolis vagy várbusz?
Kisföldalatti?
Hasonló élmény,
„Útivarázs”.
Fogaskerékkel is
Kapaszkodhatsz,
De foghíjas a Lét,
S elakad a vágó...
Ha lejtős a pálya,
Lejjebb gurulhatsz,
Ha nincs – vagy ha kivan
A négy – kereked.
Dugóba kerülni
Egyszerű végzet,
Türelemjátéknak
Nevezheted.
Csúcsforgalomban
A Kényszer dudál,
Vészféket húznál,
De nem éred el,
Ki akarsz szállni,
Nem engednek utat,
Csapdába kerültél,
A Megszokás vezet.

Ha át tudnál menni
Egy másik ajtóhoz,
S időben jeleznéd
A szándékodat,
Ábrándjaid is
Feltárulnának,
De egérutat nyerni
Csak ritkán lehet.

5.
Tömegben utazunk
Bús-magányosan,
Zsúfolt vagonokban
Kilátástalan.
Ha lejár bérletünk,
Már nem bliccelünk,
Csak égi szekérre
Kéredzkedünk...

Fába szorulva

Megelégeltem már
A fába szorult létet,
A világból csupán
Egy falatkát szemlélek.
Túl sokszor csalódtam,
Ám elég babér termett,
Makacs módon hittem:
Én megúszom a vermet.
Látatlanban hittem,
Tán másokat csodáltam,
Éltem életemet,
Ha kellett, átformáltam.
Mérlegelem most is,
Merre is kell fordulnom,
Hogy az emberek közt
Ritkán kelljen mordulnom...
Mulya némaságban
Megint mire juthatnék?
Újra elvonulva
Fa odvába bújhatnék...

Átszellemülések

Imádom ezt a kis bögrét, s a csöndet,
A mámoros múltnak forró gőze száll.
Keverem-kavarom a habzó örvényt,
S lassacskán rám nevet édes nagyanyám.
Sohasem láttam, meg sem ismerhettem,
Nem várta meg ő az érkezésemet.
Réges-rég meghalt, mikor megszülettem,
De génjeit hordozom, hasonlítok rá!
Néha ő szól hozzám, máskor meg belőlem,
Beszédes fényképe, ami rám maradt.
Magam látom benne, bár olyannyira más,
Üzenete átjön a fotókópián.

Szigorú és mégis érdeklődő szeme,
Igazságra éhes vastag szemöldöke.
A fénykép csak emlék, amit látok, való:
Két kezébe fogja bögréjét ma már.
Épp felém csoszog egy férficipőben,
Ingujja túl hosszú, fel is hajtja már.
Legörbül a válla, túl sok teher nyomja,
Kerekedik arca, nehézkesen jár.

Kakaót önt a tejescsuporba,
Ritkán fordul elő, rámosolygok hát.
Óvatosan szed egy kevéske cukrot,
Soha nem tesz annyit, hogy elég legyen.
Keserűen issza, eljátssza, hogy édes,
Az én poharamba kicsit többet rak.
Megcsillan a kristály, felsikolt a bögre,
Mámorossá tesz az eloszló gyönyör.

Nagyanyám rám tekint, nem is kérdez semmit,
Úgy érzi, teljes lett a fiú öröme.
Magam helyett apám látom kakaóval,
Ő néz az anyjára áhítattal már.
Jó apám szemével látom én a konyhát,
Ez a hálószoza, s ez a nappali.
Pince ez a lakás keskeny kis ablakkal,
Elég nagy a homály, nincs éles határ.
Ezért is mosódik össze így a sok kép,
Önmagában nézve mindegyik igaz.

A kakaó habja szétpukkad nevetve,
De látomássá nő az emlék-buborék,
Nem él már a Mama, s nem lélegzik fia,
Mégis oly eleven mindkettő szava!
Apámat hallottam a nagyit idézni?
Vagy a Mama szólított az idő bogán?
Úgy érzem, hogy itt van, kakaót kortyolunk,
S felidézzük apám békamadarát.

Mesél a fiáról, aki nekem apám,
S le sem tagadhatná régi önmagát!
Kicsi még e gyermek, bögréjét markolja,
Kakaó van benne, nincs itt tévedés!
Két szem mosolyog ki a telt bögre mögül,
Önfeledt pillanat, s oly huncut mosoly!
Ja, most kérem szépen, éppen rajtakaptak:
Én nézek oly vígan a kakaó mögül...

Megállt a pillanat, szétmosta az idő,
Mindenhol jelen van a múlt és a jövő,
Mindegyik én vagyok, aki megjelenik,
Eggyé forrtam, s a gőzben felszállok velük.

Mámmal szellemülök, ők jönnek elő,
Ingujjamat feltűröm nagyanyám helyett,
Apám sámliján most én foglalom helyet,
Én tartom a bögrét mind a két kezemmel,
Hallom apám hangját, az anyjáról mesél,
Emlékeim játszadoznak, illatoznak szét...

József Attila is lehetne e fiú,
Az anyja meg a Mama, úgy hasonlít rá!
Talán Attila is megbújik most bennem,
Hasonlítunk egymásra, testvérek vagyunk.
Apám a költőről nevezte el fiát,
Vidd messzire ezt a hosszú szentenciát!

A
múltból
számtalan
emlék táruł
felhabosítva.

Az
apám
bögréje
ráм köszön most.
Szorítom egyre.

Egy
gyermek
körülnéz,
felkavarja
mindaz, amit lát.

Egy
bögre
összetört.
Darabokban
minden reményem.

A
Mama
megszólal.
Tisztán hallom.
Képzelem ezt is?

Két
keze
megfáradt.
Bögréjében
múltját kavarja.

Ha angyalhaj rezdül

Egy angyalhaj
rezdült az ágon,
ő volt a legboldogabb
az egész világon!
Békesség lett a része,
s annyi mosoly az elismerése!
Örömmel nézte, ki látta a táncát,
nem győzte csodálni ezüstös csillogását.
Megcirógatta a harang nyelvét,
elnyerte egy üveggömb törékeny szerelmét,
majd kacérkodott a szaloncukorral,
míg a gyertya szolgált egy kis humorral.
Nem szóltak semmit a fenyőfagyöngyök,
de elsimultak a bánat-göröngyök.
A mézeskalács tán még édesebb lett,
s jól megfért a habkarika mellett.
Gyanta- és fenyőillat áradt,
a kandalló tetején narancshéj száradt.
Talán egy igazi angyal szállt erre,
s lehet, hogy itt marad szilveszterre!
Ha az ablakon néhány hókristály csillan,
szemünkben újra reménység villan,
szebbé válik a karácsonyi éj,
olyan lesz a szoba, mint egy meghitt szentély.
Mosolyog minden dísz, amerre csak nézel,
még az is lehet, hogy vidáman füttyörészel,
észre sem veszed, s könnyebb lesz a lépted,
lehet, hogy mindezt már gyermekszemmel nézed...
A felnőttött jött be a bűvös kis fához,
a tékozló fiú tér így meg apjához,
valami nagyon mély szakad fel lelkéből,
megszabadul az elmúlt év terhétől.
Ficáncol az angyalhaj,
megrezdül az ág is,
néhány pillanatra
szebb lesz a világ is!

Rókavörös fényben

Ott, hol a felfűtött kandalló vár,
S tán sámánok elhunyt szelleme jár,
Ott, hova lelkem felemelkedhet,
Szívemben békesség nevelkedhet,
Rókavörös fényben izzik a múlt,
Sötétlő árnya a jelenbe fúl,
Fényesen sajdul, ropog a kérdés:
Mi ez a heves, mardosó érzés?
Féktelenül falja vágyaimat,
Fel-fellobbantja lázálmaimat;
Mit rajzol ki a jövőbe nézve?
(Egy-egy parazsam kérdezi félve.)
Ijesztően reccsen a tűzifám,
A felhevült mérget nem tűri tán.
Miért is emészttem magamat fel?
Hamvadó lelkem csak pokolra lel?
Elfogy a levegőm, s életterem,
Forrongok, s kihunyok élettelen.
Tovább égek, ha lassan parázslók,
S inkább bűvös nyugalmat sugárzok.
Ha ilyenkor bárki magába lát,
érzi a tűznyelvek varázslatát.
Nem szabadulok könnyen a lángtól,
Hisz elszakíthat a szörnyű világtól,
Merengok azon, miért is élünk,
Csodának látom magát a létünk,
Sok szép emlékpertnye röpdös erre,
S a hamuba rajzolt titkos jelre
Felfigyel szemem, célom megértem,
Tudván tudhatom, miért is éltem.

A végeredmény ugyanaz

1. Beletörődve

Van, ami javíthatatlan.
Küzdhetsz te ellene dőrén,
Kiszolgáltatva és pőrén
Csúszol-mászol a salakban,
Akárhányféle alakban...

Nem hiszed, s ellene ágálsz,
Azt hiszed, kijátszod néha.
Fátumod esztelen, léha.
Így felemelt fejjel járkálsz,
S gondolod: meg sose hátrálsz.

Majd elhiszed végre veszted,
Elégtelen lesz a teszted,
Nem jársz a szél ellenében,
Csalódsz a Sors jellemében:
A sokadik pofon után
Csak tapogatózol sután,
Fájsz értetlenül és bután.

Beletörődsz a világba,
Könnyet ejtesz a virágra,
Feladod gyarló küzdelmed,
Magyarázatot tűzdelned
Ezután semmihez nem kell,
A nap majd nélküled kel fel.

2. Ellenállva

Van, amit megváltoztathatsz.
Hihetnél saját erődben,
Tegyél rendet a velődben!
Ha bízol, szárnyra is kaphatsz,
Ellenségedre lecsaphatsz.

Ne ágálj ellene folyton,
Egérként játszik csak veled,
Ki tudja, lesz-e új teled?
Minden a kedvedre folyjon,
A derű éneke szóljon!

Igaz, hogy eljön majd veszted,
Hiába is ellenezted,
De addig is forrjon a véred,
Míg megérkezik vendéged!
S bár tudod: be kell engedni,
Sokat kell addig szenvedni,
S tilos elvedből engedni...

Fáradt vagy? Ne add fel mégse!
Nem segít meg így az Ég se!
Miért küzdöttél oly sokat?
Elfeledted az okokat?
Új választ akarnál kapni?
Világodat itt kell hagyni!!!

Beszédes némaság

Igaz, ha nem szólok,
Akkor nem érthetnek,
Ám hogyha beszélek,
Félreértik szavam.
A tölgy meg sem szólal,
És mégis sugalmaz,
Békességet áraszt,
Szellőről mesél.

A hegycsúcs is néma,
Mégis büszke orma,
Igenis megértem:
Az égre ír jelet.
Érzem, mert láthatom
Mindazt, amit áraszt,
Nyugalomról susog,
Nem kellene szavak!

A patak is csobog,
S bár nem tudja nyelvem,
Értem, miről regél,
Hisz megsúgja szívem.
Szabadságról árad,
Szerelemről dalol,
Megmutatja arcom,
S beszédes, mit látok.

Nem tud szónokolni
A csúcson a kereszt,
Mégis jól megfeszül,
Megrándul sóhaja.
Majd ha körülnézek,
Alattam tekereg,
Kacsaringós ösvény
Árulja el utam.

Látom, merre tartok,
Madár is dalolja,
Tanultam virágul,
Illatfelhő vezet.
Kárörvendő holló
Figyelmeztet arra,
Bármerre is megyek,
Biz' ugyanaz vár rám.

Beszélnek a tárgyak,
Hiába is némák,
Emléket idéznek,
Életem tükrözik.
Elárul a szemem,
S kezem érintése,
Minden rezdülésem
Egyszerű: nyílt titok!

Hogyha nem is szólok,
Akkor is beszélek,
Ha rám figyelsz, egyből
Megérted bánatom.
Ha némán ücsörgünk,
Akkor is mesélünk,
Ugyanarra nézünk,
S arra is gondolunk...

Kegyeletdöfés

Disznónak nézel, döfködsz.
Jó éles köszörült késed.
Nem téged illet húsom,
Te mégis úgy ítéled.
Hirtelen böllérem lettél.
Az élet sója a tálban.
Fakanál kavarná vérem,
Tartsd csak az edényt szépen!

Vaktában vagdalod testem,
Nem tudsz jól odaszúrni,
De forgatod bennem pengéd,
Egyszer majd csak elvérzek!
Forrázó teknődben forgok.
A láncok bőrömbe vágnak.
Vigyázz, rám ég a szőröm.
Kapard le hamar, várnak!

Nem érdekelt a sorsom.
Nem tisztítottad ólam.
Te ugyan nem tápláltál,
Magadat hizlaltad inkább.
Felkavarod a vérem,
Megveted szerénységem.
Kikerülhettelek volna,
Hagytam, hogy belém bökjél.

Nem értem gőgös vérszomjad,
Megperzselsz újra meg újra.
Vártad, hogy elfeküdjek,
Elterüljek a porban.

Felkoncolsz akár élve,
Ne hagyjuk most már félbe,
Erőtlen, ájult és bódult,
Több sebből vérzik lelkem!

Rénfáról lógok le hosszan,
Sikár kefedet érzem.
Dörzsölt vagy, ezért dörzsölsz.
Felhasítod erényem,
Kifolyik maradék vérem,
Egyértelműen végem!
Tisztára én moshatnám
Bemártott tisztességem!

Felemésztett az élet,
Nem tudom feldolgozni,
Dolgozd hát te fel a testem,
Darabold csak a húsom,
Csontig hatoljon bárdod,
Idegeim se féltsed!
Darálj csak, őrlődtem úgyis,
Belezz ki, vájd ki a májam!

Zsíromból főzzél szappant,
Hátha megtisztulsz tőle,
Beleim mosd át többször,
Hisz sokat emésztettek.
Ne kímélj, most már mindegy,
Abáld csak bátran húsom,
Folytasd csak, amit elkezdted,
Lesz szalonna, sonka, orja...

Hurkáim ízleni fognak,
Kolbászom ízesítsd borssal,
Savadban volt már részem,
Egyre csak mart a bánat.
Felpaprikáztál néha,
Terveid üstben forrtak.
Töpörtyű tepertő lettem,
Szűrőn is jól átnyomtál.

Fülem, farkam behúzva,
Bőrkém a zománc táliban,
Körmömre koppintottál,
Mentem a kocsonyába.
Szapulókádba tettél,
Mily sokszor megvetettél,
Kéménybe akasztottál,
Kedvemre füstölögtem.

Nem szántál áldozatként,
Nyugalmad oly halálos,
Darabokban már minden,
Nem állunk össze eggyé.
Disznóság volt, mit tettél,
Kegyelmet felejtettél,
Felemelted a töröd,
Szíveden nőtt a szőröd.

Disznónak néztél, döftél.
Nem egyszer, hanem százszor.
Elég éles volt késed,
Ahhoz, hogy megkíméljél.
Miért lett torom oly gyászos?
Kegyelemdöfésre vártam.
S mit kaptam helyette mégis?
Kegyeleldöfést a hátba!

Foszladozva

Szövevényes szálak
Hálójában forgok,
Foszladozom egyre,
Így elszakadhatok.
Szívesen színeznek,
Szorosra feszülök,
Szánalmas szavakkal
Szurdalnak, befűznek.
Szemembe szökkennek
Haragom szikrái,
Megértem hát végre,
Mire is tartanak.
Félreálltam mindig,
Nem kértem a jussom,
Hogyha mégis kaptam,
Azért elfogadtam.
Más mondja meg tényleg,
Mi s miért jó nekem?
Miért érzem másképp,
Nos, válaszoljatok!

A
szál
szakad,
nem köt többé.
Befűznél újra?

A
tűkön
átbújva
érezem végem.
Gubancba fúlok.

Borongó

Dereng a képzeletemben
elvesztett édenem
üdvözítő deleje.
Paradicsom kúszik
a ködbe bűvó
fák magasába.

Éretlenek között
kipirosodva
betelik sorsom.

Támaszom megbír,
míg élek,
s egyre mesésebb
jövőt remélek,
bár félek:
kitűzve már az a nap,
mi nékem utolsó.

Kiszívja vérem a kor,
míg oldalam
végzetem harapdálja,
s míg bandukolok,
rám mered újra
és figyelmeztet
elhullott koponyája,
hogy minden
elmúlik egyszer.

S miért is
lennék kivétel,
hisz magamat látom
a kiszáradó fában,
a beérni készülő
termés húsában,
s a karóra tűzött,
elhagyott, s felemelt
állati koponyában.

Ha elmegyek
mindegyik önmagam
mellett az úton,
csodálkozva nézem,
ha így megsokszorozva
szemlélem létem,
miért vagyok
hát ennyire
árva?!

A
karó
átdöfhet,
s megtámaszthat.
Nos, mi a sorrend?

Ha
zölden
learatsz,
hogy érjek be
kényszeredetten?

Egy
száraz
karóra
kerülhetek:
Respice finem!

E
csontváz
élő volt.
Carpe diem!
Lásd meg a véget!

Meghaltam volna?

Mindenki bámul,
mintha meghaltam volna.
Értetlenül merednek rám.
Nem értik, mit keresek itt,
a világnak ezen a rideg szegletén.
Ez az élők birodalma,
s mégis oly barátságtalan vidék!
Azt hiszik, Kharón a parton
semmiképp nem rájuk vár,
s hogy csak unalmában gyűjtött rá,
hogy titokzatos füstbe burkolja a mát,
mikor a ködbe vesző múlt
már sejtelmesebben kísért, mint a jövő,
s a túlvilág tündöklő, nem a jelen;
s az egykor oly érzelmes lélek
közömbössé válik,
beleolvad a seszínű vágytalanságba,
s ez már csak annak fáj,
ki még felnéz magából...
S ez oly ritka, mint az önzetlenség,
mely botladozva elhasal
átesve az erényen, mely rég kidőlt,
bár feltámasztanám,
s kiakasztanám száradni,
mint a könnyáztatta ruhát,
melyet édesanyám sírt tele,
mikor rájött, milyen világra szült,
de már megkésett aggodalmával.
Mindenki bámul,
azt hiszik, én haltam meg
a világ számára,
miközben én próbálok
nem tudomást venni a közönyéről,
hogy élhessek benne a magam módján...

SzomjcsillaPító

Világom
én
uralom csak,
de
örömmel várlak,
meglátogathatsz te is benne,
vigyázz,
ha megszeretnélek,
megtartanálak
magamnak
örökre aztán,
hiába szaladnál messze,
visszaterelne hozzám énem,
hisz bűbájos hatalmam
messzire nyúlna megragadva,
mert téged
vágyna
egyre csak
fájdalmam szomorkás gőgje.
Nem felejtem
a tátrai szellőt.

*A
magam
csendjében
meghallgatom
csended szólamát.*

*Ha
elmész,
visszahajt
fájó múltad,
örök körforgás.*

Ködbe veszve

Furcsa, ha a ködben
Szembejövök magammal?
Ha ismerősnek tetszem,
S belém karolok?
Ha elmondom, hogy mi bánt,
Bár nem is kérdeztem,
De barátságos mosolyom
Erre biztatott?
Hisz mehetnénk mi együtt is,
Egymást erősítve,
Így nem lennék már
Magamnak
Olyan idegen!
S ha nem érteném,
Mit akarok,
Visszakérdezhetnék:
Biztos vagyok magamban?
Hisz más is lehetnék...

Ha kívülről szemlélném,
S hallgatnám magamat,
Objektívebb lennék?
Vagy akkor is csak én?
Harmadik is kéne,
Ki megítélne minket,
Aki nem én volnék,
Csak valaki más...

De ha ködbe vesznék,
Mindketten eltűnnénk?
Vagy csak, aki szembe jött,
S magamra talált?

Honnan tudnám akkor,
Ki veszett el bennem,
Hogy ki merről jött,
S hogy merre tart tovább?

Melyik voltam én?
Hisz felfordult a világ,
S csak én maradtam benne
Nagyjából magam,
De a másik énem
Pontosan ezt hiszi.
Hogy is van ez akkor?
Lehetek magam?
Kilehet az ember,
Ha nem tudja, ki lehet,
Ezért aztán jobb,
Ha magába karol,
Úgysem támaszkodhat,
Csak saját magára,
S ha azt látja,
Hogy szembejön,
Ölelje csak át,
Ne szalassza el
Az utolsó esélyét,
Hisz önmagunkon kívül
Ki figyelne ránk?

A
ködben
bárkivel
összefuthatsz.
Akár magaddal...

Te
engem
figyelsz most,
én meg téged.
Magamat látom.

Küszöbön

Bár kezéd nyújtod felém,
még nem fogadhatom el,
hisz a napra vágyom egyre
szélfútt romokon.

Ha majd esteledik,
hold mutassa utam,
ne ijessz rám, kérlek,
ha árnyékod vetül!

Bizarr, ahogy lángol
rakoncátlan fáklyád,
mert önkívület tébolya
fénylik arcodon.

Korai még nászunk,
hát miért is temetkeznénk,
glóriába foghat
az őszi pirkadat!

Szeptemberi napnak
alkonyulatánál
reszketve nyújtánám
karomat feléd,

bár átjárna a hideg,
vacogna a lelkem,
s hallanám: a fáklya
görögve gurul...

Áttáncoltathatnál
egy földöntúli létbe,
de a halálarcú párnak
volna ott helye?

Rezzenetlenség

Különös emberek járnak az utakon,
Mind furcsán néznek, csak bámulnak rám.
Nincs bennük bizalom, semmi érdeklődés,
Csupán csak idegen, megvető közöny.
Kihalt a lélek, kiveszett a szó,
Üres a szív, csak kong a lélek.
Lehet, hogy programozottan élnek?
Szív helyett nincs más, csak fogaskerék?

Lelassult járásuk, s nem reagálnak,
Történhet bármi, rezzenetlenek,
Kívül maradnak, vagy elzárkóznak némán,
Nem hajtja őket a lelkiismeret.
Sértődött magányuk igazgatja őket,
Bár kikéri maguknak a feltételezést,
El nem ismernék, hogy mire is vágynak,
Kódolva van bennük a gyűlölet rég.

Ez lenne életük mozgatórugója?
Ezt hagyják örökül a szeretet helyett?
S furcsának tartják az önzetlenséget,
Gyanúsnak a mosolyt, a segítő kezet?
Furcsa, mi természetes ugyanúgy lehetne,
S bizalmatlan mogorvaság váltja fel helyét,
Kiürül az alak, mit Embernek neveztek,
S megjelenik helyette a milliányi gép!

*Ha rám bámulnál,
én is csak néznék hosszan:
mi tört el bennünk?*

*Nem értem, miért
süppedsz magadba, kérlek,
kapaszkodj vissza!*

Békasírá

Magányom mocsár,
Mélyül, belesüllyedek.
Kihúznál, mondd csak?

Ingovány a lét,
Holnapunk bizonytalan,
Süpped a remény.

Nád-fedezékem
Elhajlik, nem takar el,
Szél borzolja szét.

Vadkacsák nélkül
Mit ér a láb, régóta
Egyedül úszok.

Arany napkorong
Fénylett a tavon nemrég,
Elnyelte a víz.

Felhők riadnak,
Hínártól karolt vágyak
Bogyognak felém.

Porontyaimtól
Terhes a zöldes felszín,
Felnövekednek?

Kvartyogok mélán,
Kuruttyolásom fájó,
Brekegjen messzebb?

Elnyeli hangom
Saját szívdobogásom,
Zihál a tüdőm hozzá.

Torokzacskómat
Egyre csak jól felfújom:
Egyhangú dallam.

Kételtű létem
Nincs miért irigyelned!
Varanggyá lennél?

Göcsörtös múltam
Kiül bőrömrre némán –
Csusszanó emlék.

Tappancsom nyúlik,
Bánatom ugrat messze,
Hogy szabaduljak?

Velem marad búm,
Nem pereg rólam árnya,
Szárítja bőröm.

Mérget is szítok,
Félelmem kiizzadom,
Merre lövelljem?

Messzire nyújtom,
Vadul kiöltöm nyelvem,
Bekebelezlek.

Habzsolnék mindent,
Mit el soha nem értem –
Kihúlt a vérem.

Lelassul létem,
Csendesül bosszúvágyam,
Iszapba bújok.

Kiásom magam,
Ha érdemes lesz végre.
Vagy lejjebb ássak?

Merjek remélni?
Adjak egy újabb esélyt
Az elmúlásnak?

Brekeg a szellő.
Visszabrekegni késő?
Hátha egy béka...

*Ha
engem
ugratnál,
legyél résen,
mérget lövellek.*

*Már
megint
csak ugratsz.
Mocsárbéli
békának nézel.*

*Mert
iszap
a paplan,
mocsár ringat
álomba tüstént.*

*Hány
hínár
tekereg
újra rajtam,
pedig letéptem.*

Szimmetriajáték

Átláthatsz már rajtam,
Megfeszülök újra,
Hártyavékony szárnyam
Sérülékeny tán.
Néha meglibbentem,
Hogyha nem figyelsz már,
S napnak sugarától
színeződik át.
Bársonyos varázst gyújt,
Üde szellő fújja,
Nem hevül így forrón,
Csak lélegzik a lét.
Egyszerűnek tűnik
mintázatom íve,
Bár, ha utánoznád,
Meglépődhetnél.
Nem is olyan könnyű
Ez a harmónia,
Szimmetriát játszik
Néhány petty, s vonás.
Nem mindegy, hogy nézed
Az eget és a földet,
Alulról felfelé,
Vagy mindig csak le,
Nem nézhet fel rád,
Ki lefele lóg fejjel,
Ne is várd el tőle,
Dőre tisztesség!

Gerjedelem

Hazuggá vált minden,
Felszínes, csillogó máz takarja.
Majd kipukkan, ha túlfeszül a lét.
Ítéletet mond felettem,
Kinek nincs joga hozzá,
Hisz nem tudhat rólam semmit.
Tán irigyli látszólagos derűmet,
Pillanatnyi boldogságomat,
S nem látja mögötte a könnyem,
Nem hallja fuldoklásom,
Nem érzi riadt lélekvergődésem?
Egy nyugtalan tekintetem se kapja el?
Félreértelmezi a látszatvalóságot?
Tenyerem nedves, izgalom járja át testem.
Egy beteljesíthető álmra ébredhetnék,
Ha elaludhatnék végre,
De messzire viszi
Gerjedő igazságérzetem
Bosszús szele
Haragom lázas gögjét.

A
harag
elillan,
fájdalom fut
tüstént helyébe.

A
látszat
csalóka,
bohócálarc
fedi valónkat.

Orom – haikuk

- | | |
|---|--|
| 1.
Csúcsra törekszem.
Szabadság ölel ott fenn,
lárma ülepszik. | 6.
Csillagok mentén,
Tejúton bandukolnék,
Rád támaszkodnék. |
| 2.
Felfelé tartok.
Lefelé gördül sziklám.
Sziszüphosz kínja. | 7.
Rálát a múltra.
Sóhaja elrepíti,
Emlék simítja. |
| 3.
Az égbe nyúlik.
Fehéren virít orma.
Zöld a palástja. | 8.
Hegy meredélye.
Fölénk nőtt átok tartja,
Felhő takarja. |
| 4.
Klastromot őrzi.
Múltból kiálló kőszirt
Kéménye peckes. | 9.
Komorrá zordul.
Felhő árnya uralja,
nap simogatja. |
| 5.
Kőszikla vagy te,
Felemelkedek hozzád.
Megindulhatnál. | 10.
Sasok uralják,
őrzik a táj békéjét,
völgyeknek álmát. |

A
csúcsok
csúcsára
kapaszkodnék.
Levegőm fogytán.

A
sas
szemével
bátran nézem
a szakadékot.



Kakaóország

Kakaóországról álmodtam én,
ahol minden annyira más!
Nincs ott gesztenye, tölgy vagy hárs,
Ebben az országban bármerre jársz,
kakaófával van teli minden,
s egyre csak érik a finom gyümölcs.
Az egyik sárga, a másik narancs már,
piros vagy lila, barna akár...
A termés húzában magok tanyáznak,
héjából készül sok egyszerű tárgy:
a kanál, az edény, a sok kis csetresz,
s pohárként forgatod kezében már.
Háztető lesz a zöld levelekből,
Hőséget enyhít a szőrös fonák,
kakaóbabot kapsz gyógyszer helyett is,
csemegét érlel a nap sugara.
Délután virágok nyílnak a fákon,
fürtökben lógnak a törzsről alá,
rózsaszín nászúk megirigyelve
éjszaka flörtjüket lesi a hold;
rovarok szívesen porozzák őket,
a huncut fa élénk, nagy csábító!
Izgató tápszer a magja, érzem,
akár fizethetsz is hát vele,
nem kell a garas, a gyűrött bankó,
a kakaóbab is épp olyan jó!
Göcsörtös, barna kerítés díszlik,
a házak körül is ez a fa nő,
halványrózsa a bútorok fája,
s kakaófából lesz mosóteknő.
Hol is lehet e gyönyörű ország?

Rátalálsz, hogyha a trópuson jársz?
Mondtam, hogy álmomban létezik csak,
de oly hihető, hogy igaz lehet!

Nagyszerű minden, ami itt készül,
a vendég itt ragad, kereket nem old,
kakaóitalt kap reggelijéhez,
már hozza egy vidám, élénk kobold,
ki belekóstolt a kakaóporba,
s hirtelen eltüsszentette magát,
de ízlett neki a torkos játék,
cukorral keverte össze porát.
Melegítette, főzte, kavarta,
tejjel keverte habosra majd,
s kedvvel emelte egészségünkre,
örömmel kínálta isteni italát.
Megtetszett neki a kakaós tréfa,
kakaót tett a rizskókra is,
szórt egy kicsit a piskótatésztába,
s amin csak megakadt éles szeme...
A tortakrémbe is belekeverte,
hisz kipróbált minden nagyszerű ízt,
felfedezését elterjesztette,
kakaómániája ragadóssá vált.
Volt, aki formába öntögette,
s vaját is adott hozzá még,
úgy érezhette, ki megkóstolta,
hogy kegyelmébe fogadta őt az ég.

Ebben az országban mindenki boldog,
hisz kakaó engesztel bánatos szívet,
örömnék forrása lett ez a manna,
hamar nyugtatja a kedélyeket.

Ha eljutsz majd egyszer Kakaóországba,
nem akarsz felébredni többé soha,
homok helyett itt kakaóval játszhat
a kisfiú, a nagylány s a lelkes nagypapa.
Kakaó folyik a homokórában,
kakaós csiga van briós helyett,
kakaómintás a paplan, a párna,
s a le nem szüretelt kakaó
miatt a kakaószellem visszajárna,
ha ő is megálmodná a kakaófát,
melyről az én mesém lepottyant éppen,
mert még egyszer mondom, kérem szépen,
csak álmomban létezik e csodás világ.
Hogy látogathatna oda egy szellem,
ha senki nem álmodik éppen vele?

Máshol is megterem azért e finomság,
nemcsak az álom van tele vele,
igaz, jól beszűkült már a tere,
de jólesik mellette egy kis terefere.
Ha valóban hozzájutsz barna porához,
s nemcsak álmodod finom illatát,
felélénkülsz majd, hogyha fogyasztod,
s jókedvre deríthet élvezete.

Ha elfáradtál és örömmre vágynál,
kényeztesd magad, melegíts tejet,
habosra keverjed az álomitalban
a kakaóport a kis kobold helyett.
Megidéződik majd álomvilágod,
elvarázsol hát a bűbajos ital,
azt hiszed, Kakaóországban lépdelsz,
jól becsap már megint a képzeleted.

Kakaóországról álmodsz hát újra,
hol minden annyira más, mint itt,
Hol nincsen gesztenye, tölgy vagy hárs,
s ha elindulsz, akkor bármerre jársz,
kakaófával van teli minden,
s egyre csak érik a finom gyümölcs...

(F)elszállunk

Eressz hát, te hitvány,
Hadd kerüljek beljebb,
Halvány a remény, hogy
Magadtól is mész...
Roppant megterhelő
Itt, a lépcsőn állni, de
Neked tetszik, látom,
Tagadni is kár!

Büszkén felvállalod
Logikátlanságát,
Mozdulatlanságod
Okát keresem,
Örök rejtély marad
hű ragaszkodásod,
Semmiségnek hathat
A józanság szava...

Pártfogóm nem akad,
Nem áll senki mellém,
Mindenki ott marad
Az ajtóban tovább,
Reszket az értelem,
Kapálózni látszik,
Elnémul reményem,
Morgok csak tovább.

Ha bárki is elsüllyedt
Szégyenében talán,
Az már rég lehetett,
Ne keresd okát,
Úgysem értenéd, hogy
Is történhetett,
Átadhatnád helyed,
Csak önző ne volnál!

A
lépcső
tele van,
ne menj beljebb,
mert még elférnénk...

A
tömeg
összehoz
ugyan minket,
de hogy viseljem?

Átok-bumeráng

Volt egy település
Ó-Mátra szívében,
Sok-sok béka lakta,
Nád és sás között.
Lápos mocsár volt az,
Esővíz táplálta,
Sekély volt a vize,
Csupa ingovány.
Horgásztónak bevált,
Csónak is átjárta,
Kacsák lubickoltak
gyönyörű vizén.
Sokan elkerülték,
Akármilyen szép volt,
Átkozottnak hitték,
Óvakodtak hát.
Volt is ennek oka,
Az öregek tudják,
Hogyha szépen kéred,
Talán elmondják.

Mindent tudni akarsz?
Jobb, ha békává válsz,
Génjeikben úszik
A titok tovább.
Hogyha ebihalként
Öntudatra ébredsz,
Megsejted a múltat,
S félelmük okát.
Élt itt néhány asszony
Békabőrbe bújva,
Unkanyelven szóltak,
S megbolydult a tó.

Hogyha kuruttyoltak,
Felfordult a csónak,
Kiszakadt a háló,
Kirepedt a szák.
Na jó, elárulom,
Én voltam az egyik,
Hogyha jól viselkedsz,
Mesélek tovább!

Vénasszonyok voltunk,
Pletykapadra ültünk,
Naphosszat káráltunk,
Haragudtak ránk.
Megszóltuk az ifjút,
S ugyanúgy az aggot,
Egyre kritizáltuk,
Aki arra járt.
Akármit is tettek,
Jó semmi sem volt már,
Igaz, ami igaz,
Így ment ez soká.
Addig kiáltottunk
Kígyót, no meg békát,
Hogy fogott az átok,
Lássatok csodát!
Elmesélem mindjárt,
Hogy esett az eset,
Bár nekünk már mindegy,
Ti okuljatok!

Szájára vett minket
Csúfos falu nyelve,
Boszorkának hittek,
Üldöztek is hát!

Igaz, békanyelven
Mondtuk, amit mondtunk,
De csak azt akartuk,
Hogy ne értse más!
Sátán módra hangzott,
Amit karattyoltunk,
Néha csak mímeltük:
Megértjük egymást.
Inkább elkerültek,
Hogyha megtehették,
Lesütötték szemük,
Nem is néztek ránk.
Néha megdobáltak,
Leöntöttek vízzel,
Hamut szórtak felénk,
Elcsenték ruhánk.

Visszájára fordult
Minden, amit mondtunk,
Pláne, megvalósult
A békavarázs.
Most itt ugrándo-zunk,
Húvös ez a mocsár,
Hiába kvartyogunk,
Nem figyelnek ránk.
Azt hiszik, egyhangú,
Sőt, monoton dalunk,
Hogy csak ismételi-jük
Ugyanazt tovább.
Utánoznak néha,
Azt hiszik, hogy vicces,
Puszt dob-nak felénk,
Dőre egy szokás!
Királyfinak néz-nek,
Majd hullá-mot vet-nek,

Kő hull csobbanással,
Felbugyog a mély.

Hogy most asszony-nak látsz?
Varázslat az oka,
Unatkozom néha,
Végtelen a lét;
Béka vagyok régen,
Ki asszony volt egykor,
Halhatatlan lettem,
De elkárhozok.
Aztán petemódra
Jó előlről kezdem,
Soha nem pihenek,
Csak hogyha eszem.
Tíz-tizenkét évet
Kuruttyolok végig,
Vartyogásom hallod
Lapátod alól.
Ladikot süllyesztek,
Damilt is szaggatok,
Dülledt szemem ijeszt
sötét éjjelen.

Nem lehettem ember,
Bumeráng volt átkom,
Békát kiabáltam,
S visszaszállott rám.
Ha meglátnak olykor,
Méregbe gurulnak,
Varangyomat ütik,
Pedig lapulok.
„Fertelmes egy béka!
Nem is egyedüli!
Van hasonló néhány.

Rokonok talán?”
 Ez fordul fejükben,
 Néha ki is mondják,
 Bosszút állok olykor,
 Bár elég bután.
 Szép ez a kis nádas,
 Jól megférnénk benne,
 Miért is bántanak?
 Haragszanak rám?
 Büntetésem súlyos,
 Túl sokat pletykáltam,
 Már nem szólok semmit,
 Inkább csobbanok!
 Van itt elég csoda,
 Kacsa hasít tova,
 Átsüti a napfény
 Tavunk felszínét.
 Rovar szárnya rezeg,
 Kíváncsú falat,
 Szivárvány nő fölénk,
 Mégis van remény!
 Ne szülessék újra,
 Elég volt békaként!

Ma sem vagyok egyéb:
 Ember-ivadék!

*

Van egy település
 Szép Mátra szívében,
 Jó sok béka lakja,
 Nád és sás között.
 Lápos mocsár volt rég,
 Esővíz táplálta,
 Jó sekély a vize,
 Csupa ingovány.
 Horgásznak is benne,
 Csónak úszik rajta,
 Kacsák lubickolnak
 Gyönyörű vizén.
 Sokan felkeresik,
 Megnyugtató tájék,
 Nincs már megátkozva,
 Látogatják hát.
 Ismered a múltját,
 Nem kell elmesélnem,
 Összetört a konok
 Átok-bumeráng.

*Ha létem kvartyog,
 sóhaját ráhagyom, hisz
 nincs meg a kódja.*

*Boszorka lettem,
 megérezem jövőnk titkát,
 bújjunk a múltba!*

Disznóbánat

Hogy is növeszthettük durva szőrcsuhánkat!

Hiába öltjük rá emberi ruhánkat...

Nem palástolja el házimalac-létünk,

Egyre kétesebb már jelen dicsőségünk.

Sörtéinket védjük, kilóg disznólábunk,

Páros ujjainkon egész jól megállunk.

Egymásnak lapulunk, amerre csak járunk,

Figyelmet, megértést hiába is várunk.

Hogyha összenyomnak, tudomásul vesszük,

Majd a jóval együtt a mérlegre tesszük.

Éktelenül visít, kinek nincs igaza,

Csak az marad békén, kinek van vigasza.

Beékelődünk a tömött járatokba,

Belesimulunk a kirótt vajatokba.

Étvágyunkon bárki jól elcsodálkozhat,

Igazságérzetünk meg is botránkoztat.

Háromélú szemfogaink meredeznek,

Görbülnek és agyarakká nemesednek.

Orrkorongunk szaglászgat csak egyfolytában,

Megtalálja jussát a moslékostálban.

Farkunkkal csapkodunk, szőrbojtunk takaros,

Nekünk már nem jelent semmit a vashatos.

Fölálló fülünkkel verdessük legyeink,

Jó ferdén metszették kicsi kis szemeink.

Mindenevők vagyunk, bár elég kényesek,

Kilátásaink még nem elég fényesek.

Súlyunk ellenére könnyedén futkosunk,

Hogyha nem vigyázunk, rossz labdát rugdosunk.

Kitűnően úszunk, csak elég víz legyen,
Vályunkba a gazda tiszta vizet tegyen,
Vágtatásunk mindig szökellések sora,
A disznóölés lesz vágyainknak tora.

Szaglásunk kiváló, hogyha furcsát érzünk,
Összegyűlik rögtön valamennyi mérgünk,
Hallásunk is remek, ne visíts fülünkbe,
Nem lehet az kérdés, kocákat szülünk-e.
Ha kanunk felbőszül, félelmetes jószág,
Pedig őbelé is szorult elég jószág,
Az emsénket kíméld, fiatal ő nagyon,
Tán zsírunkat vágyod? Az bizony kész vagyón!

Az ártánnyal vigyázz, megrövidítették,
a szopós malacot süldőnek hirdették,
Nem kérdezték soha a miskároltakat,
Lekaszabolták a vétlen vádlottakat.
Hűtsük le magunkat? Hempergőzzünk sárban?
Kikötünk majd mi is úri ruhatárban?
Elélhetnénk mi is hosszan, békességben,
Ha nem látnánk böllért égi fényességben...

Hallgatunk nevünkre, nem vagyunk mi buták,
Bár a kicsinyeink sokáig oly suták!
Felismerjük magunk a tükörképében,
Érezzük, hogy növünk hosszában-széltében,
Válogatás nélkül moslékkal traktálnak,
A hátunk mögött még jól le is paktálnak,
Ellenünk fordulnak, vérünket kívánják,
Egyszer majd húsunkat olajban kirántják.

Pörzsölnek, pörkölnek, cafatokra vágnak,
hogyha nem vigyázunk, kocsonyába zárnak.
Gyökerek és gyomok kísérik utunkat,
Lárvák és kukacok teszik ki jussunkat,
Hogyha makk is koppan, eltátjuk a szánkát,
Ki termelje helyettünk tiszta búzáunkat?
Zsíros szalonnánkat tokánk alatt hordjuk,
Gyászzenéinknek már nem halljuk akkordjuk...

Ráérősen

Tyúkanyónak lenni jó,
Kényelmes az ólban.
Nincsen túl sok történés,
Dúskálhatsz a jóban.
Ha valaki erre jár,
Megjegyzem magamnak,
Hogyha arrébb bandukol,
Nincs helye haragnak.

Ha mindenki balra néz,
Akkor én majd jobbra.
Mi lehet oly érdekes,
Netán verjük dobra?
Hogyha majd előrébb jut,
Látni fogom én is.
Ha meg irányt változtat,
Volt értelme nézni?

Lehet, hogy két turista?
A kutya se jár itt,
Jóska bácsi kuvasza?
Az meg olyan háklis!
Réges-rég megugatna,
Ha netán ő volna,
Fiatal még az idő,
Gyere inkább holnap!

Húsom finom, azt hiszed?
Nem adok belőle!
Keress másik tyúkokcsát
Inkább nyakra-főre!
Nincs itt semmi érdekes,
Ugyanaz a nóta.
Holnap eggyel kevesebb?
Túl magas a kvóta!

*Hány
tyúkot
láttam már!
Leves mélyén
már nem kotyogtak.*

*Ha
tojást
szeretnél,
korán kelj fel,
kotlelsz éhes!*

Krokodilbőrben

Hüllő vagyok, nem tagadom,
Zsákmányomat szétharapom.
Összevissza nőtt a fogam,
Irigylitek páncélomat!

Gyíkszerűnek láthattok tán,
Nagyon sokat árthat(t)ok ám!
Madarak a rokonaim,
Szauruszok nyomdokain
Tipegek a nagyvilágban,
Elsősorban Afrikában.

A koponyám megnyúlt, igaz.
Félelmetes? Sovány vigasz...
Kissé összelapítottak,
Úszni sosem tanítottak,
Egyből szeltem én a vizet,
Anyám tojást rakott, tizet.
Na jó, lehet, hogy hatvanat,
De hallgasd csak a szavamat!

Vigyázott rám, szépen őrzött,
Hozzám senki sem férközött,
Vartyogtam, s máris ott termett,
Segített elhagyni vermem,
Félrekotorta a földet,
Feltárta a folyóvölgyet.

Rövidre szabott a nyakam,
De nem érzem rosszul magam,
Hiszen farkam elég hosszú,
Nem vezérelhet a bosszú.
Szükség van jobb evezőre?
Jussunk közös nevezőre!

Szarupikkelyeim szépek,
A hátamon jó kemények,
Hasamon tán vékonyabbak,
Kellenek hatékonyabbak?

Csontosodott szájpadrólóm,
Csupa báj lesz udvarlásom,
A fogaim csupán tépnek,
Mégis irigyelhetnétek:
Pótolni is tudom őket,
Ötvenszer is cserélődnek,
Pedig ők is gyökeresek,
Hüllők közt hát mit keresek?
Nemcsak olyan ránőtt fogak,
Éppen elég hatékonyak!
Zúzógyomrom követ is nyel,
Őrlőmalmot gyakran színlel.

Víz alatt is jól elvagyok,
Hidegvérrel vadászhatok,
Orrlyukamat lezárhatom,
A víz színén jól láthatom,
Merre van az ellenségem,
Aki inkább eleségem...
Sok levegőt befogadok,
Tüdőmhöz légszákot kapok.

Elég gyorsan reagálok,
Sok mindent memorizálok,
Szemhéjamból is van három,
A színeket rosszul látom,
Nem olyan jó a szaglásom,
Fülemet, ha kell, bezárom.
Nem hallgatok minden szóra,
Nehéz rávenni a jóra.

Én sem vagyok rosszabb nálad,
Fittyet hányok a világra,
Táplálkozom, vígan élek,
Biz' én senkitől sem félek,
Genetikusan kódoltak,
Senkinek be nem hódoltam.
Ropogtatom csontjaidat,
Ha bántod porontyaimat.

Sajnos lenyúzhatod bőröm,
De legalább nincsen szőröm...
Nyolcméteresre nőhetek,
Nagyobb tervet nem szőhetek...

Több száz kilót is nyomhatok,
Fegyvert viszont nem foghatok.
Így aztán mégis elejthetsz,
Hiába mondom: Felejthetsz!
Bőrömet vásárra viszed.
Jogod van hozzá, azt hiszed?!

*Te
ádáz
szörnyeteg!
Fogad kattog.
Tán rám vadászol?*

*A
Nílus
hömpölyög.
Szétroppantja
időérzékelem.*

Gyöngylét

Felpezsdült a vágy,
majd megindult egy élet.
Buborékba zártan
a Létre éhezett.
Megindult fölfelé
gyöngyözve, burokban,
csak később pattant szét
a Semmi felszínén.

Palackba préselték
végzetét a Párkák,
kacéran csillogott
az ólomkristályfény.
Megpróbált a szép gyöngy
legalul maradni,
így élvezve, nyújtva
a pezsgés örömét.

De a habzsi világ
szomjazta a nedűt,
betelt hát a pohár,
s a kis gyöngy megeredt.
Bár könnyed és önfeledt
volt emelkedése,
túl hamar szétpattant
az Önteltség színén.

Némely társa lassított,
visszafogta magát.
Ők is elnyújtották
a vidám perceket.
Volt, amelyik fortyant,
túl hamar szétpattant,
megszűnt hát létezni
a világ tetején.

A sok gyöngy életre
pezsdített egy ifjút,
kinek megindult
vérében újra a remény,
ki bánatát akarta
feledni mindössze,
de pezsgőspoharában
gyöngyözött a múlt.

Visszatért a kedve,
ellazult bánata,
hátha visszajön
az egykori derű,
sok öröm bugyogott
a pohárban és benne,
lelke fényesebb lett,
szeme ragyogott.

Karcsú volt a pohár,
mint mátkája dereka,
élvezetet nyújtott
a pezsgő és a lány,
mámorosan itta
mindkettejük szavát,
nem vetette meg
az öröm italát.

Képzelete repítette,
csupa szépet látott,
keblére ölelte
az egész világot.
Bár pohara üres lett,
s az üveg is szomjazott,
nem volt boldogtalan,
jegyeséhez ballagott.

Cirógatta aráját,
ki nem bánta, sőt hagyta,
betelt így a vágy,
a pohárban pezsdült.
Megindult egy élet
buborékba zártan,
gyöngyözött fölfelé,
széles e világba.

Bár megeredt a gyöngy,
még nyújtani próbálja
minden egyes percét
a mámorba fúlt lét,
kívánja, hogy később
pukkanjon csak széjjel
könnyedén pezsegve
a jövő felszínén.

*Ha
felforrt
a véred,
és lehűtenéd,
ne bonts fel pezsgőt!*

*Már
bugyog
a véred.
Pezsgés nélkül
mit ér a léted?*

*A
világ
is forrong.
Bús tengere
lelkednek árja.*

*Egy
foszló
emlék ül
bánatomra,
s buborék pattan.*

Egy sofőr vallomása

Buszvezető voltam,
zsírban fürdött hajam.
Hogyha utast láttam,
akadt néhány szavam...

Ha a megállóban
álldogált egy néne,
késztetésem nem volt,
hogy fékezni kéne.
Hogy történhetett, hogy
magamból kikeltem,
mikor olyan szép kis
egyenruhát viseltem?
Hogy jutottam ide?
Elmesélem, kérem,
egyik-másik utas
kiszívta a vérem...

Leszálló nem akadt,
föl se szálljon senki,
jön ma erre még busz,
nem kell megijedni!
Van itt népség elég,
minek fenyegetni,
ha akarok, tudok
szennyest teregetni!

Mindenkinél van jegy?
Álljunk meg egy szóra!
Ön ingyen utazik?
Szálljon inkább lóra!

Nem kéne itt enni,
minden tiszta morzsa!
Ez a csapat gyerek
féktelen egy horda!

Ha ablakot nyitnak,
hiába a klíma...
Vegye ölbe gyermekét,
mielőtt felsírna!
Miközben felszáll, itt
ne írjon sms-t,
ne a buszon hagyja,
lent talál szemetest!

Ne itt beszélje ki
életének felét,
mindjárt megtudom
az óvodai jelét...
Ha meg van fertőzve,
ne pont rám tüsszentsen!
Nem indult időben,
kérem, ne füllentsen,
főnökénél ne mártson be,
a BKV nem hibás,
ha ki is maradt most egy járat,
későn kelt fel, nem vitás!

Hogy miért nincs ülőhelye?
Nem bír állni? Reumás?
Leszállok én, üljön ide,
csak kösse már meg a kutyát!
Nincs jogsija? Na és aztán!
Maga akart leülni!
Visszavonja kívánságát?
Hogy nem kell belemerülni?

Igen, indulhatunk, uram,
de hova olyan sietős?
Semmi közöm nincsen hozzá?
Ja, a neje viselő?
Miért nem kezdte rögtön ezzel?
Megyünk akkor ötvennel!
Fogok én itt vitatkozni
mindenféle jöttmenttel?!
Alkoholizált eleget,
le kéne hát szállnia,
és akkor ennek a hölgynek
nem kellene állnia!
Igazam van végre egyszer,
azt mondják az utasok!
Ne kelljen már újra kérnem,
mert ha rendőrt hívatok,
pár óráig nem tud menni
senki akkor dolgára,
hiába is hivatkozna
utazási jogára...

Hogy ezt szépen elrendeztük,
máris jobb a hangulat,
most már talán nyugtunk lesz,
s nem szidják az anyjukat.
Mit akar a menetrenddel?
Hogy azt be kell tartani?
Minek okoskodik, kérem,
fel akar bosszantani?

Ezután már nem beszéltünk,
kimulattuk magunkat,
szerelmesek csókolóztak,
feldobták a napunkat.

Technózenét is hallgattunk,
csikorogva fékeztem,
hogyha kellett, hát dudáltam,
s olykor én is vétkeztem.

Igen ritkán verekedtem,
mindig inkább én kaptam,
s hogy mi lett a nóta vége?
A buszvezetést ott hagytam!
Nem vonultam én nyugdíjba,
annyi idős nem vagyok,
magam után most már, kérem,
kétséget tán nem hagyok.
Jó ebben az intézetben,
elég sok az ismerős,
egész jó kis békesség van,
s a nyugtató jó erős!

Vigyázzon, ha rossz buszra száll,
időben kell váltani,
s nem a sofőrt kell ilyenkor
üléséből kirántani!

*Jegyet szeretne?
Készítsen aprót, kérem!
Nem adok vissza!*

*Fel akar szállni?
Miért az én buszom kell?
Pihenni vágyom!*

*Ne hangoskodjon!
Attól, hogy Ön nem hallja,
vadul visít a hangja!*

*Felszáll, vagy marad?
Indulnánk, kérem szépen,
döntse el végre!*

Darázsröpte

Madarak dalolnak egyre,
Duruzsol velük az erdő.
Derül a dacos szellő,
Darazsat röptet a hegyre.

Napünnep

Delente dobban a törzsem,
Rügyeket pattint kacér ágam,
Diadalittas dallam árad,
A búza is szárba szökken.

Termésre várva

Dáridó készül a diófa árnyán,
döngicsél, mi eddig dermedt.
Tavaly is sok gyümölcs termett,
Ilyenkor rügy fakad angyalok táncán.

Ordasok nyomában

Olvadozó havak szép hegyek oldalában
Kalandozni akarnak, nagyvilágot látni,
Megindulnak folyókká, hisz a völgybe vágynak,
Alulról szeretnék az ormokat csodálni.

Okafigyottan

Oktondi tömegek áramolnak szembe,
Otthonukból törtetnek bús végzetük felé.
Elsodornak nyomban a Lehetetlenbe,
Oda, hol elromlik a túlfeszült relé.

Könnyed téli dallamok

Zeng a madárcám,
kéklik az ég is,
zúzmara-álom
hová menekít?

*

Fájdalom éle
hegy magasában
könnyen kicsordul,
fent várd a csodát!

*

Meghitt a csendünk,
köd fészke tárul,
befogad minket
az erdei stáb.

*

Megragad sorsunk
a lét csizmáján,
minek is ráznád,
hisz visszatapad?

*

Hóban csikordul
egykori emlék,
Újabbat lépek,
s már elsüppedek.

*

Hógolyó olvad
zsebembe érve,
visszatalál az
emlékezet?

*

Csendül a csengő,
felhőket ébreszt,
Hópihe hullik,
rezzen az ég.

*

Bújik a hegy ma,
Látszik a csúcsa,
holnapra vége,
vagy velünk marad?

*



Tévedésben

Mit csinálsz, hé, Marcsa!
Hogy kerül az asztalra harcsa?
Húsvét van most, nem karácsony,
Tán locsoljalak meg majd nyáron?

Emlékeztető

Kerültem a házad táját,
A disznónak húsát, háját,
A böjtnek biz' vége már,
Locsolásért tojás jár!

Rámenősség

Keresem a tojásaim,
De még nem találom,
Visszafogom a vágyaim,
A húsvétot kívárom,
Lesz énnekem sárga, piros,
Ki mondja, hogy locsolni tilos?

Figyelmeztetés

Egy, kettő, három, négy,
A locsolókkal óvatos légy!
Csók helyett csak tojást adjál,
Vigyázz, hogy ártatlan maradjál!

Memoriter – locsolóknak

Ha jót akarsz, hát résen legyél,
A tojásból kétszer vegyél!
A puszból egy jár csupán,
Vigyázz, ne vágjalak kupán!

Kölniillatban

Megnyúlott a nyuszi bajsza,
Mire való a nagy hajsza?
Hogyha elég tojást festesz,
És ha kacsatáncot lejtész,
Illatozni fogsz sokáig,
Kölnim csorogjon bokádig!

Csókcsenő

Hova raktam az ecsetem?
Kis lakod lesz a mecsetem.
Áhítattal nézek rád,
Nem érhet majd semmi vád,
Nálam lesz a kölnivizem,
Nem hervadsz el, tudom, hiszem,
Elcsenem a csókjaidat,
Míg hallgatod bókjaimat!

*Illatos kölni
a farzsebemben szunnyad.
Locsolni vágyik!*

*Egy kisnyúl vágat.
Fogócskát játszik vélem,
tehozzád kerget!*



Befelé fordulás

Öledben ringatóztam,
Rám szakadt féltésed súlya.
Dacossá formálódtam,
Örvénynek ellenálltam,
Gépekkel szembeszálltam.
Szólni csak ritkán akartam,
Elveim sosem tagadtam.
Korlátok közé szorultam,
Égből a mélységbe borultam,
Rázkódtam, magamba fordultam.

Körforgásban

Önként fürdök a porban,
Röhögve felkap a szél,
Diadalittas korban
Önmagad sose emészd!
Galádul kerékbe törnek,
Szitkot is szórnak talán,
Elveid meggyötörnek,
Kéjjel vicсорognak rád.
Éltünk egy nagy körforgás.
Reméljük még változást?

*Szél
forgat
kényére,
messzi repít
őrült szuflája.*

*Port
kavart,
felkapott,
forgóséüllel
azóta szálllok.*

Metamorfózis

Hajnali szellővel ébredsz,
Azt hiszed, el sosem tévedsz.
Reményed messzire űzöd,
Múltad a jelenhez fűzöd.
Apró kis könnycseppé válhatsz,
Tán fellegekben is járhatsz,
Csodaszép gyöngyként ragyoghatsz,
Elkeveredhetsz, csalódhatsz.
Próbálj meg harmattá válni,
Pilleként pipacsra szállni!

Parttalanul

Kavicsok közt hanyódok, homokká enyészek,
Ősszel talán visszatérsz, vágyaim merészek.
Csendessé tesz magányom, nem háborgosz te se,
Ostoba volt eddig még minden tündérmese.
Bánhatod a bánatod, maradhattál volna,
Bizonyos, hogy két kezéd most is átkarolna.
Amikor majd erre jársz, nézz körül lábadnál,
Nem lesz muszáj felvenned, miért is fáradnál?
Álmainkban összeér majd megint a kezünk,
Sietősen kővé válunk, s vízbe temetkezünk.

*Kő
huppan
apadó
kútba mélyre,
s összetörik tán.*

*Ha
homok
kavarog,
szemet szűrhat
ravasz szemcséje.*

A résen át

Szél citerázik szívem húrjain,
Elmondani nem tudom, mi az, ami fáj.
Levetkezném bajomat, de mi néz velem szembe?
Lázadozni képtelen viasztalan báb.
Őszi ködben elveszek, gyorsan búcsút intek,
Süvöltözve elszelelek kétes árnyak szárnyán,
Óvatlanul kitekintek, besurrannak gondjaim,
Hiába, a kulcslyukon is elég nagy a rés.
Azt hittem, hogy elég lesz az ajtót jól bezárni,
Jajongok és dermedek, borzongok is már.

Káromlás

Varjak gyülekeznek, fenyegetik létem,
Akármerre nézek, sötétlik jövőm.
Rikácsolva szállnak, menekülnék tőlük,
Jajszavam nem hallik túl messzire már.
Új utakra vágyom, riasztanak mégis,
Sóhajom elnyomja éles hangjukat,
El is felejtethném, mit akarnak tőlem,
Ráérnek még elkárogni pusztulásomat.
Eddig sem szerettem nagy tömegben őket,
Gépiesen ismétlik csak káromlásomat.

*Mély
hangon
felcsörren,
halált rikolt
árva fejemre.*

*Ha
leszállsz,
vést cserrepsz
és szitkokat
bús életemre.*

Idegenül

Zavarodott lelkem zúrben fogant, érzem,
Idegen világban idegenül élek,
Magányos tömegek vesznek csupán körbe,
Alig-alig néznek igazi tükörbe.
Nem is szembesülnek rideg valójukkal,
Kegyetlenül érzéketlen lelkük sosem furdal,
Ócska szavak formálódnak tisztátalan hóból,
Bizony nem is részesülnek semmiféle jóból,
Ajkaikat megdermeszti a tél fagyos szele,
Nem kerüli őket sem el a zord balta hegye.

Fagyban jajdulok

Zimankóban toporgok, didereg a létem,
Idegen a reggel, befut a buszom,
Meggövült minden, mi emberi forma,
Amióta lélegzem, torzul a szabály.
Naponta ridegebb minden, mi körülvesz,
Kavicsok fityegnek a szívek helyén,
Ótvaros a beszéd, ha kibukik a szájból,
Babérokat szül az érzéketlenség.
Annyira hideg van, hiába a fűtés,
Nem szálllok ki mégse, fagyban jajdulok!

*Fáj
fagyod,
ne légy már oly
érzéketlen,
parazsam szítson!*

*Egy
világ
kihűlt már
körülöttünk.
Felmelegítjük?*

Megfagyasztva

Zűrzavaros, lélekvesztő hánykolódás,
Idegtépő, embertelen mocskolódás –
Maholnapok széttiprói menetelnek,
Alattomos szókufárok szemetelnek –
Nem néznek rám, kifigyelném vágyaikat,
Kemény a tél, befagyasztják álmaikat,
Ósdi hitem, optimista lelkülem,
Bánatúzó, reményt adó ölelésem
Akaratos világunkban gyanút kelthet,
Nincsen, aki nyugodt szívvel ünnepelhet.

Tüskéktől tépetve

Csörtettem utánad fejvesztve,
Idegen utakat csodáltam.
Port vertem, botlottam, megálltam,
Könnyeim gyűltek a szememben.
Elménket szél fújta tisztára,
Bajunkat tapostuk a sárba.
Ostobán néztünk a világra,
Kicsi kis enyhülést kívánva.
Olykor a bokrok közt törtettünk,
Rágódtunk, tüskéktől tépettünk.

*Lesz
elég
bánatod,
hajtsd el messze,
ne tartalékolj!*

*Űzd
messze
fájdalmad,
visszajön még,
bár másért búsulsz.*

Tüskédre borulok

Csöndembe csendül a dallamod,
Idegen világban ballagok.
Pátosszal teli a sóhajom,
Kavargok, elveszek, báb vagyok.
Estemben tüskédre borulok,
Bajunkban Mózeshez fordulok,
Oltalmat nyújtani nem tudok,
Kettőnkért duplán is jajdulok.
Ordasok vére bogyódban forr,
Ránk harap vadul e kéjes kor.

*Bár
tüske
sebezze
talpam újra,
nem állok én meg!*

*Ha
rózsát
szeretnél,
tűrd szúrását,
illata bódít!*

*Hány
tüskét
kiszedtem,
s hányszor vérzett
érzékeny húsom?*

*Még
érzem
tövised,
bár kiteptem,
jó mélyre vájtad.*

*Ha
bánat
üti át
szíved-lelked,
lassú a véged.*

*Hány
tövis
szúrjon át,
hogy végzedet
végre megérted?*

Elpusztulunk?

Fejtetőre állt már az egész világ,
Ösztönétől fosztott a legtöbb ember.
Látod, milyen ritka, ami természetes?
Dübörgésed nem hallják. Elpusztulunk hát?

Rontás

Földrengések, szökőár, pusztító szelek,
Öblök helyett kráterek, lebontott hegyek.
Lankadatlan pusztítás, önkény, káromlás,
Döbbenet és örület. Ez valami rontás?

Hulló akác

Andalító, mesés illat,
Kereng az akác a szélben,
Átjár egy édes emlék,
Cimbalom hangját idézed...

Hajnaltájt

Akárcsak Pádit idézné,
Körúti hajnal szólít.
Álmomban részeg akácként
Cédán szívtam a napfényt.

Virágszőnyegen

Agg akác bogadzik utamon,
Kopaszodik felém hajló ága.
Álmodozik még szebb jövőről,
Cammogok virágai nyomában.

Akáccicoma

Aléltan nézem a friss, zöld lombot,
Kontyomba túr a tavaszi szellő.
Átkarol finom tündérruhában,
Cicoma lesz az akácvirágból.

Lobbanásveszély

Lejárt a szavatossága, megromlott a Föld.
Áporodott benne az elátkozott lét.
Nincstelen a lélek, megzápult a szív is,
Gerjed már a tisztítótűz, láng lobban felém.

Hunyorogva

Lobog a fáklya, múltnak az árnya
Ábrándjaimra rávetül.
Nem hagy nyugodni pislákolása,
Gerjed a lángja, vagy szenderül?

Utószóként

Vallomások, vágysóhajok szakadtak fel bennem. Bár betakargattam lelkem, s elégikus hangjaim viszonylag derűsen csengenek, azért reális képeket festegetek. Az emlékek dédelgetnek, elsuhanó lelkekkel találkoznak, a múlt alakjai fura táncra kérnek fel, s mikor visszatáncolok a valóságba, tudomásul veszem, hogy semmi nem változott.

Holt költők kísértének, de nem félelmetes, hanem érdekes a velük való találkozás, s mivel ez oly egyszerű és magától értetődő, még azon sem lepődöm meg, ha kicsit belém bújnak, hisz szívesen nézek az ő szemükkel. Bennük élek. Vagy ők élnek bennem? Átjárásunk van egymáshoz... Szívesen nézek az ő szemükkel, bátran érzek az ő szívükkel. Ők is én vagyok, s olykor József Attila szavaival élve ők vezetik ceruzámat.

Megválaszolom költőelődeim felvetéseit, próbálok leszállni rejtelmekbe. Megszólítom őket, levelet írok hozzájuk.

Keresgélek még. Kacsaringózom, Ariadné fonala nélkül keresem (ki)utam. Visszanézek eredetemre, sétálok szülőhelyem körül, gyermek- és ifjúkorom színterein.

Hangulat- és lélekképeimben valamelyest tetten érhető vagyok, s nemcsak a természetet járom, hanem mintha a múltban is utaznék. Képes vagyok szembe jönni saját magammal, de el is tudok veszni magam számára. Olykor időtlenné válik a Semmi.

Néha buborékká válok, szétpattanok, tüskéktől tépetve fagyban jajdulok, de talán majd magamra találok, s akár rám is bukkanhat valaki. Remélem, néhány versbarát meglel...

Kutasi Horváth Katalin

Tartalomjegyzék

<i>Előszó gyanánt</i>	6
-----------------------------	---

Vallomások

EpigramMAI morál	9
KövetELŐZÉS	9
ÚtkerESÉS	9
ÁlMAIm	9
ValloMÁSok	10
Felfedezésre vágyva	12
Másodvirágzás	14
Ódánk	17
Oszladozva	22
Sárgarigóval szállok	23
Szélvihar után	24

Nosztalgia

Életbuborékok	26
Egykor	28
Ellentételezések	30
Szárnyakat ígéztem	36
Ariadné fonala nélkül	40
Kacsringózás	41
Rég jártam itt... ..	42
Kelenföld	43
Szól a rádió!	45
Szertelenül	46
Idill	47

Üzenetek a múltba

Átélném a Mindent	49
Ladányi Mihálynak	50

Kér-dőre-vonás	51
Megalkuvó szív	52
Maszkod láttán	55
Lidérces, messze fény	57
József Attilához	62
Még nem kiáltok	64
Feszengő lant	65
Elcsendesedve	66
Régvolt tavaszok	67
Mi érezzük másnak	68
Partra szállottan	69
Episztola Babits Mihályhoz	70
A tornácon	71
Mátyáshoz	72
Mátyás Janushoz	74

Hangulat és lélekképek

Időfékvágy	76
Várakozás	78
Pokoli ostor	79
Levélváltás	80
Hajladozó emlékek	81
Alamizsnára várva	82
A szurdokban	82
Felhők szárnyán	83
Hívnak a lankák	84
Az Apátkúti-völgyben	85
Körülnézve	87
Zebegénynél	88
Darázsként	89
Vonatra várva	90
Fonódások	91
Fába szorulva	93
Átszellemülések	94

Ha angyalhaj rezdül	97
Rókavörös fényben	98
A végeredmény ugyanaz	99
Beszédes némaság	101
Kegyeletdöfés	103
Foszladozva	106
Borongó	107
Meghaltam volna?	109
SzomjcsillaPító	110
Ködbe veszve	111
Küszöbön	113
Rezzenetlenség	114
Békasírák	115
Szimmetriajáték	118
Gerjedelem	119
Orom – haikuk	120

Játékosan

Kakaóország	122
(F)elszállunk	125
Átok-bumeráng	126
Disznóbánat	129
Ráérősen	131
Krokodilbőrben	132
Gyöngylét	135
Egy sofőr vallomása	137
Darázsröpte	141
Napünnep	141
Termésre várva	141
Ordasok nyomában	141
Okafogyottan	142
Könnyed téli dallamok	142

Locsolók

Tévedésben	144
Emlékeztető	144
Rámenősség	144
Figyelmeztetés	144
Memoriter – locsolóknak	145
Kölniillatban	145
Csókcsenő	145

Akrosztichonok

Befelé fordulás	147
Körforgásban	147
Metamorfózis	148
Parttalanul	148
A résen át	149
Káromlás	149
Idegenül	150
Fagyban jajdulok	150
Megfagyasztva	151
Tüskéktől tépetve	151
Tüskédre borulok	152
Elpusztulunk?	153
Rontás	153
Hulló akác	153
Hajnaltájt	153
Virágszőnyegen	154
Akácicoma	154
Lobbanásveszély	154
Hunyorogva	154

Utószóként	155
-------------------------	------------

Betűrendes tartalomjegyzék

<i>Előszó gyanánt</i>	6
A résen át	149
A szurdokban	82
A tornácon	71
A végeredmény ugyanaz	99
Akáccicoma	154
Alamizsnára várva	82
Ariadné fonala nélkül	40
ÁlMAIm	9
Átélném a Mindent	49
Átok-bumeráng	126
Átszemlések	94
Az Apátkúti-völgyben	85
Befelé fordulás	147
Békasírák	115
Beszédes némaság	101
Borongó	107
Csókcsenő	145
Darázsként	89
Darázsröpte	141
Disznóbánat	129
Egykor	28
Egy sofőr vallomása	137
Elcsendesedve	66
Életbuborékok	26
Ellentételezések	30
Elpusztulunk?	153
Emlékeztető	144
EpigramMAI morál	9
Episztola Babits Mihályhoz	70

Fába szorulva	93
Fagyban jajdulok.....	150
Felfedezésre vágyva	12
Felhők szárnyán.....	83
(F)elszállunk	125
Feszengő lant.....	65
Figyelmeztetés.....	144
Fonódások.....	91
Foszladozva.....	106
Gerjedelem.....	119
Gyöngylét	135
Ha angyalhaj rezdül	97
Hajladozó emlékek	81
Hajnaltájt.....	153
Hívnak a lankák.....	84
Hulló akác.....	153
Hunyorogva	154
Idegenül	150
Idill.....	47
Időfékvágy	76
József Attilához	62
Kacsckingózás	41
Kakaóország.....	122
Káromlás	149
Kegyeletdöfés	103
Kelenföld.....	43
Kér-dőre-vonás	51
Ködbe veszve	111
Kölniillatban.....	145
Könnyed téli dallamok.....	142
Körforgásban.....	147
Körülnézve	87
KövetELŐZÉS	9
Krokodilbőrben.....	132

Küszöbön	113
Ladányi Mihálynak	50
Levélváltás	80
Lidérces, messze fény	57
Lobbanásveszély	154
Másodvirágzás	14
Maszkod láttán	55
Mátyás Janushoz	74
Mátyáshoz	72
Még nem kiáltok	64
Megalkuvó szív	52
Megfagyasztva	151
Meghaltam volna?	109
Memoriter – locsolóknak	145
Metamorfózis	148
Mi érezzük másnak	68
Napünnep	141
Ódánk	17
Okafogyottan	142
Ordasok nyomában	141
Orom – haikuk	120
Oszladozva	22
Partra szállottan	69
Parttalanul	148
Pokoli ostor	79
Ráérősen	131
Rámenősség	144
Rég jártam itt... ..	42
Régvolt tavaszok	67
Rezzenetlenség	114
Rókaörös fényben	98
Rontás	153
Sárgarigóval szállok	23
Szárnyakat ígéztem	36

Szélvihar után.....	24
Szertelenül	46
Szimmetriajáték	118
Szól a rádió!	45
SzomjsillaPító	110
Termésre várva	141
Tévedésben	144
Tüskédre borulok.....	152
Tüskéktől tépetve.....	151
ÚtkerESÉS.....	9
ValloMÁSok	10
Várákozás	78
Virágszőnyegen	154
Vonatra várva.....	90
Zebegénynél	88
Utószóként	155



Felszakadt vallomások, vágysóhajok. Derűvel átítatott fájdalmak. Dédelgetett emlékek, elsuhanó lelkek, megidézett holt költők fonódnak össze bennem és körülöttem egymással... Mindez én vagyok. Meg talán az, ki épp olvas engem!

Mikor ki szól? Ki kit szólít? Én sokszorozódom meg, vagy lélektársaim bújnak mind belém? Keresgélek. Visszavisszanézek. Szemlélek. Megélem. Vagy újraélem? Megtörtént már? Vagy csak hasonló? És lehet, hogy nem is velem, hanem veled, kedves ismerős vagy ismeretlen? Biztos, hogy idegenek vagyunk egymás számára?

De hisz magamat látom benned, s lehet, hogy fordítva is így van... Hisz hasonlóan éljük meg világunkat! Talán magadra találhatsz bennem. Sőt! A végén még rám bukkanhat valaki, mint ahogy verseimben olykor én is magamra találok...

Kutasi Horváth Katalin